

LOSSE NUMMERS 15 CENT

8^E JAARGANG N^O. 5 — 20 APRIL 1928

DIE STAD

GEILLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
KEIZERSGR. 234 TEL. 43304

Wanneer de hyacinten uitgebloeid zijn, gaan ze naar den mesthoop en blijft er spoedig niet veel meer van de rijke kleurenveelde over dan 'n verflenst hoopje stengels en bloemblaadjes, Tooneeltjes als het bovenweergegevene kan men dan op de bollenvelden dagelijks waarnemen.

MET EEN ORGEL DOOR AMSTERDAM

SCHETS VAN FRANS MEIJER EN LOUIS VIERHOUT — II

Toevalligerwijs liep in onze eerste muziekstraat een twee en een halve meter hoge Volendammer of zooiets reclame te maken voor een speciaal fabrikaat, en toen ons pierement binnenzulde, genoot die brave lange reeds bij voorbaat, wijl het een welkome afwisseling zou worden in zijn eenigszins „gerekt” bestaan. 't Orgel werd naast het trottoir getrokken, vooronder een blok geplaatst, iets wat we speciaal in acht moesten nemen, wijl anders, bij het opklauteren van kinderen, het instrument zou doorbreken, en eenige seconden later klonken de jubeltonen van het hartverheffende lied: „Kan jij me ook zeggen waar woon ik”, door de eerst zoo rustige straat. Binnen enkele oogenblikken krioelde het van kinderen, en daar inmiddels de „lange” bezoek kreeg van een anderen „lange”, die eveneens voor een artikel reclame maakte, duurde het niet lang, of de heele straat was een bal champêtre-terrein, waar men zich naar hartelust vermaakte.

Bij het derde moppie nam onze helper afscheid, en aangezien wij half lam waren van het draaien, besloten we onze reis verder te vervolgen.

De opbrengst viel niet mee, want zij bestond totaal in zegge en schrijve vijf centen.

Inmiddels had zich vlak bij ons in de buurt een ander orgel neergepoot, en daar onze vergunning o.m. mededeelde, dat we niet dan op 300 meter afstand van een ander pierement of iets dergelijks mochten concerteeren, rolden we onze matjes op, en we gingen, vooral ook om onzen collega in het verdienen van zijn dagelijksch brood niet te hinderen, een flink eind verder een nieuw repertoire afdraaien.

Nergens viel onze verdienste bijzonder mee en we brachten 't in den beginne niet verder dan tot ten hoogste zeven cent. Nu moet men echter niet vergeten, dat wij ons strikt aan onze vergunning hielden en nergens, waar dan ook, aanbelden. Zodoende moesten we wachten tot de muzik-liefhebbers zich gewaardigden voor het venster te komen en dan nog de moeite wilden nemen, om één of soms wel twee centen in een papiertje té pakken en naar beneden te smijten. Helaas moesten we constateeren, dat er maar enkelen naar het venster kwamen, en dat er van die enkelen maar een hoogst enkele wat naar beneden gooiden.

Bij de winkels ging het in zooverre beter, dat men de winkeldeur opendeed en netjes wachtte, tot de winkelier een slinger aan zijn kasregister gaf, daaruit soms een cent opdiepte en dit geldstuk met een zwier in je busje liet glijden. Maar hiervan waren er ook velen, die wel met de muziek meeneurieden, een teeken dus, dat ze er door werden opgevroulijkt, maar die het niet noodig vonden, om er zelfs maar 'n cent aan op te offeren.

Onze eerste kennismaking geschiedde in de Groen van Prinstererstraat.

Een jongeling, twintigmaal netter dan wij, kwam een praatje maken en naar onzen welstand informeerden. Deze was goddank tot op dat oogenblik nog tamelijk goed, al gingen onze bescheiden krachten al danig aan het tanen.

„Ik heb jullie hier nog nooit gezien,” merkte hij op.

Dat hij niet loog, wisten we maar al te goed.

„Nee, we binnen pas een maand heesig,” lichtten we hem in.

„Jullie motten eens op den dijk komen, dan sal ik bij jullie orgel hoogtestandjes maken,” bood hij aan.

Dat vonden we natuurlijk heel aardig, en we beloofden hem het vast en zeker te zullen doen.

Inmiddels kregen we bezoek van een collega, die een handorgeltje op zijn buik torste.

„Deze buurt is hier niet bijzonder gul,” informeerden we voorzichtig.

„Nee, 't is een rotbuurt, je haalt geen sak op,” bekende hij openhartig. „Dat jullie met dat reuzeding sjouwen! Nou mij krijgen ze niet meer zoo idioot. Je werkt alleen voor den orgelbaas. Niks hoor, mijn niet gezien.”

„En vooral zooals jullie,” voegde de hoogtestander er aan toe. „Jullie zijn heelemaal niet bekneisd.”

Nee, dat gaven we grif toe.

„Nou, dan kunnen jullie wel inpakken,” was het bescheid van den orgel-in-zakformaatthouder.

„Hebben jullie een vergunning?” vroeg-ie verder.

„Ja.”

„Nou, ik niet! Zijn jullie al klaar, of motten jullie nog beginnen?”

„We zijn al klaar,” vertelden we hem.

„Mooi.”

En weg kuierde hij, en voor de deur van 'n winkel, op den eerstvolgenden hoek, klonken even later de pingel-pangel-tonen van het handorgeltje.

Na in die omgeving nog wat gekruist te hebben, waarbij we een paar keer vergeefs speelden, omdat er een kwartier tevoren juist een orgel gepasseerd was, terwijl een winkelier, op wiens beurs ik een aanval deed, me verzekerde, dat hij niet alleen voor de draaiorgels werkte, besloten we het ontzaglijke gevaarte weer behouden thuis te brengen, indien het eenigszins mogelijk was. Met den moed der wanhoop werd de terugtocht aanvaard, doch bij de eerste brug van den Haarlemmerweg was het ons niet mogelijk het orgel verder dan halverwege te krijgen. Ons harde duwen had alleen tot gevolg, dat het ding in plaats van heel snel, heel langzaam terugging, de brug af. Eenige medelijdende voorbijgangers, die de grootste onheilen voorzagen, wijl een onwrikbare huizenrij achter ons een verplettering van het heele muzikale instrument beloofde, hielpen ons de brug over, en voort ging het weer; voorloopig 'n heel eindje goed.

Maar nog waren we niet aan het einde van ons leed, want vlak bij het Haarlemmerplein, daar, waar de bruggedeelten verbreed en vernieuwd worden, was een nog veel ongelukkiger brug. Onze krachten raakten zoetjes aan op, en vlak naast den aldaar geplaatsten verkeersagent was er plotseling geen verwikken of verwegen meer in het ding te krijgen. We duwden uit alle macht, maar het had even veel resultaat, als 't duwen tegen het postkantoor, om dat te verplaatsen.

„Nou, gaan jullie nog door?” informeerde de verkeersagent, die door ons zijn verkeer bedreigd zag.

„Ja, maar dat ding krijgen we niet verder,” antwoordden wij.

„Ah, jullie douwen ook niet,” repliceerde de ander.

Stel je voor! Wij duwden niet. We geloofden niet, dat nog ooit iemand in zijn leven zoo hard geduwd had.

„Nou, je zal zoo douwen als je p... mot,” huilden we met de wolven in het bosch.

Doch inmiddels hadden hulpvaardige handen

... kregen we bezoek van een reuzelangen mijnheer, die heel gek deed, ook voor zijn broodje.

ons weer verlost, zoodat de verkeersbelemmering weer was opgeheven. Nu zouden we aan een stuk naar stal zijn gegaan, ware het niet, dat naast mij de stem van mijn kameraad weerklonk: „Kerel, als je nou niet even stilstaat, dan krijg ik een hartverlamming.”

Nu was ik met de geheimen van zijn hart absoluut onbekend, zoodat ik er geen idee van had, dat zijn apparaat door al dat werken niet meer zoo functioneerde als gebruikelijk is.

Rechts van het Haarlemmerplein hielden we halt, en we wachtten tot het onwillige hart weer gewillig was geworden.

Toen we weer verder wilden gaan, bleek het orgel (natuurlijk) precies met een wiel in een kuil te staan, zoodat er direct weer hard gewerkt moest worden, om het gestrande voertuig weer vlot te krijgen.

Een juffrouw, die ons passeerde en ons gewurm zag, kwam naar ons toe en bood de behulpzame hand.

Een moment stonden we perplex. Dan protesteerden en dankten we beleefd voor haar welgemeende hulp, die ons, schoffies, zoo royaal en spontaan door een juffrouw werd aangeboden. We brengen dan ook van deze plaats nogmaals een woord van welgemeenden dank voor de groote bereidwilligheid, die deze Amsterdamsche huisvrouw betoonde voor een paar orgeldraaiers-in-nood op 23 Februari l.l.

Het nieuwe instrument.

Den volgende morgen reeds hadden we alle valsche schaamte overwonnen en we verklaarden den orgelbaas onomwonden, dat geen enkele partij er voordeel bij had, als we het geheele verdere gedeelte van ons leven, dat, gezien onze bloeiende jeugd, nog wel de moeite waard is, aangewezen zouden zijn op een uitkeering wegens invaliditeit.

Bovendien geeft „De Stad Amsterdam” wel een uitkeering, wanneer een abonné overlijdt tengevolge van een ongeluk, maar nergens staat omschreven, dat een dergelijk geluk ook te beurt valt aan een redacteur, die zichzelf moedwillig met een draaiorgel ongelukkig maakt.

Weshalve we mijnheer Nuberg om clementie baden en hem verzochten, ons te voorzien van een meer handelbaar instrument. Welwillend als altijd, liet deze heer ons een draaiorgel zien, dat zich tot ons vorig orgel verhield als een gewone piano tot een vleugelpiano.

Daarbij had dit nieuwe instrument eenige bijzondere voordeelen: o.a. de drie wonderschoone gratiën, die den voorgevel versierden, hetgeen een zeer belangrijke aanwinst genoemd mocht worden. Volgens den verhuurder was de middelste

„Hoe zit 't? Geef je nou wat of geef je niks?”

figuur niemand minder dan Maria Stuart, gesecondeerd door twee naamloze assistenten, die in bevallige houding eenige sprietjes gras en vuurroode roosjes torsten, in de hoop, daarmede een feestelijke stemming te suggereeren. Bij alle drie de dames waren de overlange rokken met behulp van een bandje een weinig opgelicht, met het gevolg, dat hare kuitten zichtbaar werden met de kennelijke bedoeling pikant te zijn. De geniale vervaardiger, die vermoedelijk in de tweede helft der vorige eeuw leefde, had er klaarblijkelijk geen rekening mede gehouden, dat de tijd het nuttig effect der vrijwel onschuldige kuittentoonstelling zou vernietigen.

Een en ander was oorzaak, dat we een lange, filosofisch getinte causerie begonnen over de betrekkelijkheid van de moraal, waarin ik mij dra verslagen zag door eenige verbluffende maximen van mijn collega.

Met veel elan verlieten we de garage, en eenige minuten later laveerden we via de Haarlemmer Houttuinen den Haarlemmerdijk op.

Nog nooit is mij zóó duidelijk gebleken, hoe men komt aan de bekende zegswijze: „Maak geen Haarlemmerdijkies”.

We maakten niets anders dan Haarlemmerdijkies.

Achter den driewieler.

Ons orgel bleek een pierement met zeebeenen, het hobbelde geweldig heen en weer en vertoonde een hinderlijke neiging naar de rechterzijde, een politieke partijdigheid, die we bij een levenloos organisme als dit allerminst verwachtten.

Nu is de bewering „levenloos organisme” misschien wat al te optimistisch getint, want later zou blijken, dat er leven genoeg in zat.

Het allereerst strandden we met ons voorwiel op de hakken van een ouden heer, die blijkbaar leed aan levensmoeheid. Het bleek echter, dat men in een dergelijken zielstoestand niet voldoende bereikt, wanneer men zich voor een draaiorgel werpt. Het kostte den ongelukkige ditmaal slechts een paar halve zolen en achterlappen, benevens zijn gemoedsrust: we hadden nog nooit iemand zóó leelijk hooren vloeken.

Het tweede aanrakingspunt was een vrachtauto, die langs het trottoir stilstond. Mijn collega, die in de stellige overtuiging verkeerde, dat hij een oorlogstank hanteerde, probeerde het ijzeren gevaarte te remmen. Later bleek het toch verstandiger er omheen te gaan dan er overheen.

Vervolgens vermorzelden we bijna een kindervagen met inhoud, tot groote ergernis van de moeder, die zich in de gegeven omstandigheden niet van de beste zijde liet kennen.

Zóó naderden we de plek, waar de tramrails vlak langs den trottoirband loopen. De dingen, die we op dit straatgedeelte tegen elkaar gezegd hebben, zijn niet bepaald voor reproductie geschikt, maar ze waren in volkomen harmonie met ons nieuwe métier.

Zóó naderden we in min of meer overprikkelden

toestand de brug. Halverwege bleven we staan, en hoe harder we douwden, hoe sneller het gevaarte terugliep.

Hieraan waren we den vorigen dag reeds gewend geraakt, en we lieten dus gemoedelijk den hoel achteruit kruien, tot er hulp kwam opdagen.

Als we eenmaal over de brug waren, bestonden er geen moeilijkheden meer, en met een zekere sportiviteit probeerden we het orgel bij te houden. Ons gelukkig gesternte heeft ons hierbij voortdurend begunstigd, zoodat zelfs den poppen, waarop we zoo trotsch waren, geen haar gekrenkt werd.

Van tijd tot tijd rammelde de heele hoel, dank zij onze stuurkunst, zoodanig door elkander, dat we ons afvroegen, of 't ding straks nog wel geluid zou geven.

Een flink eind in de Jordaan besloten we maar, onze ankers uit te werpen. Het eerste nummer werd gespeeld op verzoek: het was „Nooit is Marietje alleen”, 'n mop, die overal een doorslaand succes bleek te hebben. Daarnevens hadden ze een buitengewone voorliefde voor de ietwat verouderde haren van August; en toen we een der omstanders verklaarden, dat in ons heele repertoire geen enkele melodie aanwezig was uit „Hallo Californië” scheen de toch al niet overdadige achting van onze medeburgers' aanmerkelijk te dalen.

Met een flinken omweg, die zoowel gemis aan tactiek als overleg bewees, bereikten we de Westersstraat, waar we de vernedering ondergingen, door een paar sinaasappelverkoopers voor een paar verkleede studenten te worden aangezien.

Hier en daar hoorden we uit kindermund de oprechte opmerking: „Wat is dat een klein orgeltje”, waardoor een groot gedeelte van ons zelfbewustzijn radicaal vernietigd werd, en het laatste restje eigenwaan werd vermoord, toen ook groote menschen vergelijkingen begonnen te maken met de draaiorgels van Pot en de Kruijff, twee beroemdheden op het orgelgebied, die op bepaalde dagen deze buurt schenen te frequenteren. Zoo maakten we voor het eerst kennis met de namen van twee collega's in het edele muziekbedrijf. En bij de gedachte, dat ons orgel, vergeleken bij het hunne, slechts een peuleschilletje was, namen de beide heeren in onze verbeelding de gestalten aan van twee voorwereldlijke reuzen en groeiden hun orgels, ook deftig „orchestrions” genoemd, tot sprookjesachtige, gigantische instrumenten. Een en ander deed ons vermoeden, dat 't weinige, dat we wisten op te halen, voor een groot gedeelte te wijten was aan medelijden met ons kleine orgeltje en voor de rest aan ons onguur uiterlijk.

Aan het laatste vooral hadden we te danken, dat men in de meeste winkels zeer goedgeefsch bleek, uit vrees wellicht, dat we anders de lade

zouden lichten. Vooral goudsmeden bleken zeer bereidwillig een klein offertje te brengen en kwamen ons reeds ongevraagd met hun offergave tegemoet.

Voortdurend controleerden we nauwlettend de opbrengst van ieder blok huizen, waarop we muziek loslieten, en kwamen zoo tot de ervaring, dat we voor vijf centen minstens drie moppen hadden af te draaien. Uit een en ander konden we gemakkelijk concludeeren, dat het draaiorgelvak voor ons niet bepaald het aangewezen beroep is.

Met een breeden zwaai laveerden we dwars door de Jordaan en kwamen al musiceerende meer en meer tot de ontdekking, dat ook het beroep van orgelman zijn idyllischen kant heeft. Want voor de kleine vensters werden bijna overal de vitrage-gordijntjes terzijde geschoven en luisterden verrukt de talrijke bleekneusjes, voor wie het pierement een groote vreugde beteekende. Want ons orgel bracht kleur in de grauwe straten, en tooverde in de stille benauwde binnenkamertjes muziek.

Kinderen zijn niet zoo kieskeurig op muziek. Het rytme van de gillende pijpen en bonkende trommels vond weerklank in de kleine hartjes, en vol verlangen werden de kleine neusjes platgedrukt tegen de koude ruiten. Was het niet hetzelfde verlangen, dat ook ons groote menschen bezielt en voortjaagt, het verlangen naar kleur en leven, dat voor deze kinderen van de groote stad dikwijls zulke fatale gevolgen heeft. Was ons orgel voor deze kinderen niet hetzelfde, als de lokkende lichtreclames voor de grooten; beteekende het bont-beschilderde front voor hen niet hetzelfde, als het rijke kleurige licht der cabarets voor de grooten?

Maar we hadden geen tijd om te filosofeeren. Voortdurend moesten we verder naar andere straten, waar andere kinderen wachtten, om te luisteren en... te charlestonnen. Voor de kinderen bestaat het probleem charlestonnen niet, ze vinden het fijn en daarom doen ze het.

Behalve de belangstelling van de kinderen achter de vensters en om ons orgel, genoten we tamelijk veel interesse van de zijde der winkeliers, die even hun bedrijf in den steek lieten.

Een aardig gevalletje was het, toen een oud vrouwtje ons vroeg, haar even te helpen bij het oversteken der straat. Haar oogen werden zoo slecht, vertelde zij.

Het was een heel klein, fragiel menschje, en toen we haar ondersteunden, deed ze ons denken aan iets héél broos, iets, waarmee je heel voorzichtig moest omgaan.

De dag begon reeds flink op te schieten, en daar we 'n flauwen kinderachtigen smaak in onzen mond hadden, besloten we maar een Chief Whip op te steken, volgens mijn collega een speciale orgeldraaierssigaret.

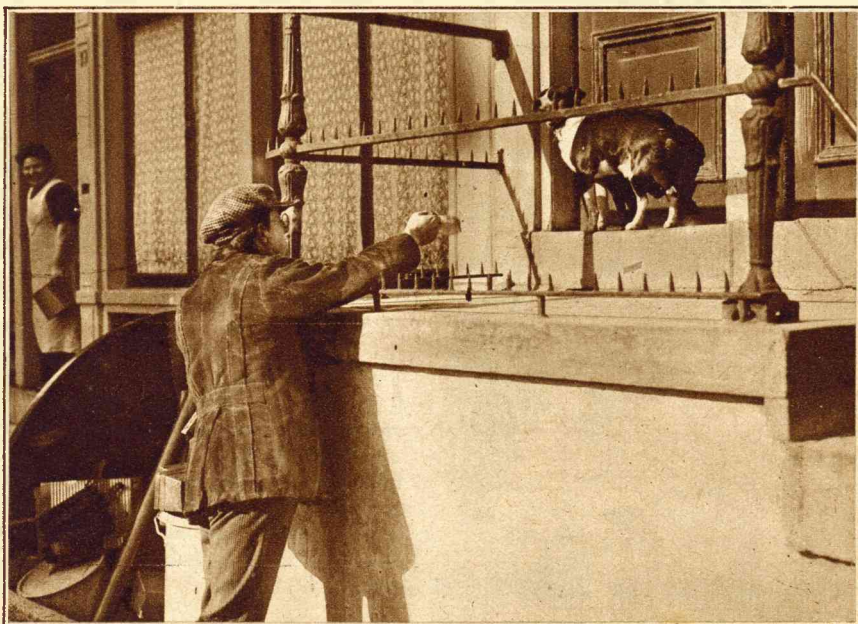
De gevolgen bleven niet uit.

Nauwelijks had ik de eerste rookwolken om mij heen geblazen en presenteerde ik bij een loodgieter op de Noordermarkt mijn centenbakje, of de man maakte mij in tegenwoordigheid van het

heele personeel beschaamd, door te zeggen, dat ik, als ik iets wilde hebben, eerst die sigaret uit mijn smoel moest leggen.

Ik heb het hem niet kwalijk genomen, want ik had werkelijk een smoel, en zijn raad was goed gemeend.

Het publiek bleek in deze buurt heelemáál niet vrijgevig, en mijn poging, om, waar de menschen ons verlieten, ons tot de dieren te wenden, bleek eveneens schipbreuk te lijden. De hond namelijk, dien ik mijn centenbakje voorhield, draaide even minachtend den kop om, als de dame, die eenige huizen verder woonde.

„Ik geef niet aan orgeldraaiers”.

(Wordt voortgezet.)

Bij het vogelpoeltje: ooievaars en pelikanen.

HET HEILIG OOG VAN KHANID

DOOR JACK H. BES

Riad... een kleine stad in Arabië.

Buiten het stadje, bijna enkel bevolkt door Bedoeïnen, staat, omgeven door een dubbele rij dadel- en kokospalmen, een moskee, behorend aan de orde der Khanid's, vroegere aanhangers der leer van Mahomed.

Daar, in dien eeuwenouden tempel van ongekende bouwpracht, vinden de geloovigen rust, knielen zij neer, om urenlang in eerbiedige verering naar hun gebiedster te staren.... „Khanid" een groot, ruw bewerkt steenen beeld, met slechts één oog, hetwelk midden in het voorhoofd is aangebracht.

In dit oog zien de geloovigen de kracht van hun God, de kracht, waarmee hij hen steunt en beschermt alsook straft.

De hooge priesters staan met hun leven in voor dit kunstig geslepen stuk glas, dat den vorm van het menschelijk oog zeer nabij komt; een verbodige maatregel, want liever zullen de volgelingen van Khanid zich de beenen laten afhakken, dan dat zij zich durven vermeten hun God dichter dan den hun veroorloofden afstand van drie meter te naderen.

De nacht spreidde zijn donkeren sluier over de Oostersche geheimzinnigheid; duizenden sterren prijkten aan het firmament, als wilden zij de maan, die zwak de door een zoel windje bewogen palmen bescheen, te hulp komen. De moskee was bijna in een volslagen duisternis gehuld, slechts uit een der koepelvensters viel een matte lichtstraal omlaag; niet sterk genoeg om den zandgrond te bereiken.

Een witte gestalte, naar het scheen een Bedoeï, gleed langs de stammen der de moskee omringende palmboomen; wantrouwend speurde hij rond en een listig lachje kwam op zijn bronsgelaat,

toen zijn scherpe blik een, in Europeesche kleeren gestoken, man ontmoette.

„Bij den profeet, hij vertrouwt me niet," siste hij.

Behoedzaam sloop hij naar de breede deuren der moskee; niets verraadde in hem, dat hij zijn achtervolger had opgemerkt; met een grooten sleutel opende hij de zware deuren, die geluidloos achter hem dichtvielen.

Nauwelijks was de Arabier binnen de muren der moskee, of een klein mannetje, Europeesch gekleed, haastte zich terug naar het stadje.

Weinige minuten later werden de moskeedeuren opnieuw geopend en trad de Bedoeï naar buiten om daarna ijlings in de richting van Riad te verdwijnen....

Jack Blackwood, een schatrijke Amerikaansche oliekening, gedurende eenige maanden met een klein gezelschap een plezierreis ondernemend, liep ongeduldig zijn kleine kamer op en neer. Voortdurend tuurde hij door het eenige venster, dat zijn kamer bezat, naar buiten en deed ferme trekken aan zijn sigaar, een fijne Henri Clay, waarvan hij er een groote partij mee op reis had genomen.

Hij en zijn reisgenooten vertoefden sedert enkele dagen te Riad en hadden noodgedwongen hun intrek genomen in het kleine hotel van Enid Bakir, dat recht trotsch was dergelijke gezelschappen meermalen onder zijn dak te hebben.

Blackwood was een hartstochtelijk verzamelaar; niet dat hij een kunstkenner was ofwel een oudheidvorser: neen, alleen de zucht datgene

LENTE IN ARTIS

Nu de eerste dagen van April ons zulk een zonnige verrassing boden, en het frissche voorjaarsgroen als een teere sluier hangt om heesters en boomen, krijgt ook de Dierentuin weer zijn zomerschen aanblik. Vele der bewoners mogen zich al buiten in hun kooien bewegen en zich koesteren in het heerlijke voorjaarszonnetje. Wij maakten er met de camera een rondwandeling en snapten er de volgende momenten.

te bezitten, wat voor anderen onbereikbaar was, noopte hem enorme bedragen uit te geven voor voorwerpen of geschriften, welke hem interessant of belangrijk voorkwamen; zijn reis, die nu ten einde was, had hem een massa aanwinsten voor zijn verzameling opgeleverd. Onder anderen kon hij zich verheugen in het bezit te zijn gekomen van een slavenketen, welke moest hebben toebehoord aan den eersten slaaf, welken Dokter Livingstone had vrij gekocht; een Perzisch zwaard, prachtig bewerkt, hetwelk zou geschonken zijn aan den eersten Sjah van Perzië; oeroude munten en bronswerk met mystieke figuren etc.; kortom een collectie om van te watertanden.

Bijna elke stad had hem iets

De ijsbeer verlaat zijn morgenbad.

De kamgier kijkt den fotograaf onderzoekend aan.

zeldzaams afgestaan, maar niets kon halen, bij wat hij uit Riad zou meenemen, al kostte hem dit ook 1000 Pond.

Want slechts tegen dezen fabelachtigen prijs had Hassan, een jonge Arabier, in dienst van Enid Bakir, zich bereid verklaard hem het oog van Khanid te brengen, waarmee hij zich de vervloeking van zijn Heer en den toorn van zijn geloofsbroeders (de orde van Khanid bestaat slechts uit mannen) op den hals haalde.

Een langgerekt eigenaardig gefluit buiten drong de hotelkamer binnen, een geluid, dat Blackwood's gelaat bevrijdde van de onzekere trekken en deze plaats liet maken voor een triompheerend glimlachje.

Terwijl hij zoekend met zijn oogen de duisternis trachtte te doorboren, riep hij onvoorzichtig hard: „Jij, Hassan?"

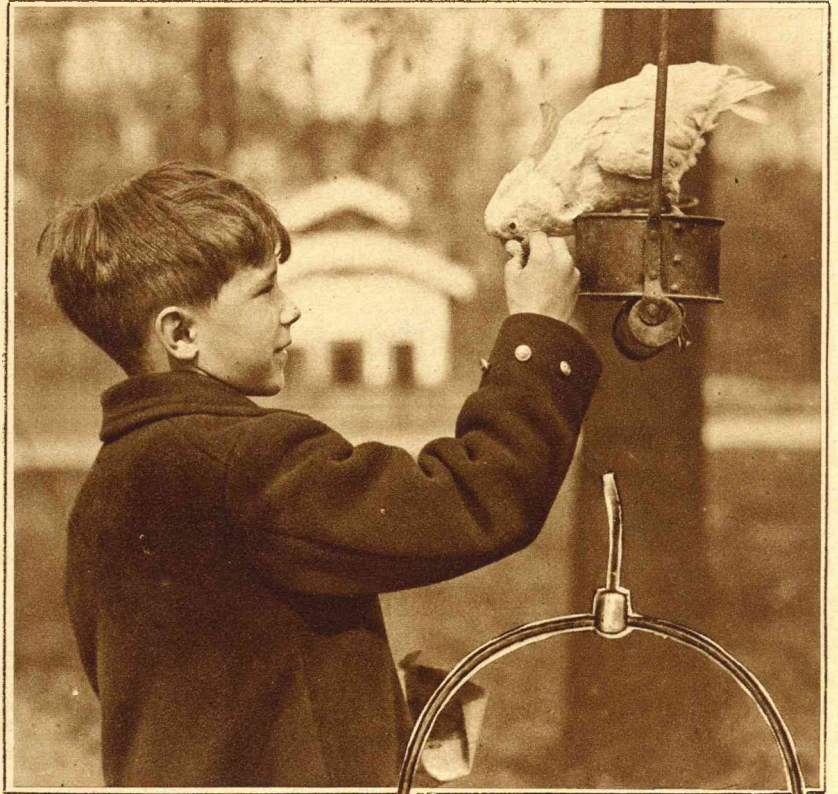
Van beneden klonk een waarschuwend geluid gevolgd door: „Uw verknochte dienaar, Sahib."

Blackwood, in uiterste spanning verkeerd, verwaarloosde de zoo juist ontvangen waarschuwing, door hardop te vragen: „Ben je geslaagd, Hassan?"

„Indien Hassan niet geslaagd was, had hij zich

Deze ernstige mijnheer behoort tot de nieuwe aanwinsten, en is een zware en groote mannelijke orang-oetang, afkomstig uit Sumatra.

Hierboven:
In de Papagaaienlaan zorgt de jeugd wel voor versnaperingen van de vogels.

*

Hieronder:
De speelsche Kakatoe vindt het vervelend om altijd op z'n stokje te blijven zitten.

niet aan zijn gebieder laten zien, Sahib; maar zoo gij wilt, zwijg, want Riad's muren hooren meer dan wij zeggen."

Begrijpend dat de Arabier gelijk had, greep Blackwood een gereedliggende touwladder, liet die zakken en bevestigde de uiteinden, waaraan zich scherpe haken bevonden, aan de vensterbank.

De ladder spande zich en een oogenblik later vertoonde zich een Bedoeïnegelaar in de vensteropening.

Met kat-achtige lenigheid sprong Hassan de kamer binnen, haalde gejaagd de ladder op; sloot het venster en liet zich dan op een rood zijden kussen vallen.

Hij rukte den tulband, die zijn hoofd bedekte af en wierp hem op een der lage driepootige stoeltjes, die Enid Bakir uitsluitend had gekocht voor zijn buitenlandsche gasten, wyl zijn landslieden liever van een kussen of mat gebruik maakten.

"Hassan heeft geloopt als een dorstig woestijnpaard naar een drinkplaats en zie, hij rilt als een bevreesde oude vrouw." De Arabier had angstig

gesproken en blikte bezorgd naar de kamerdeur.

"Wees gerust, Hassan," sprak de olieking: "Ik heb de deur afgesloten; bovendien slapen al mijn reisgenooten en Enid Bakir zal ook wel in het land der droomen vertoeven."

Hassan mompelde eenige onverstaanbare woorden; hij was blijkbaar niet erg op zijn gemak; en terwijl Blackwood de dunne gordijnen voor het venster schoof sprak hij: "Het is dat Hassan zijn gegeven woord nooit breekt, dat hij hier is. De striemende zweepslagen van het berouw treffen reeds zijn zondige ziel. Reeds toen hij den sleutel van Khanid's huis stal van Hoogepriester Ben Noussah, voelde hij den drukkenden last van Khanid's vervloeking, die hem tot in de diepste duisternis zal vergezellen."

Blackwood moest innerlijk lachen; zoowel om de eigenaardige beeldspraak, als om den grooten angst welken de oosterling daarin te kennen gaf.

"Je maakt je werkelijk onnoodig beangst, mijn beste kerel. Ik vertrek morgen zoo spoedig mogelijk naar Aden. En jij?.... jij bent dan in het bezit van 1000 Pond, waarmee je naar goedgevonden kunt handelen. Maar het zal zaak zijn, dat je zoo gauw mogelijk verdwijnt."

Hassan glimlachte: "Mijn edele gebieder spreekt wijze woorden, Mahomed, den profeet waardig."

Hij trok een leeren zakje tusschen zijn gordel uit en reikte dit aan den olieking, die het met trillende vingers aannam en opende.

Daar lag nu, in zijn handpalm, het voorwerp zijne begeerte.... het oog van Khanid, het machtige alziende oog, het reliquie van de orde der Khanid's, zij het een waardeeloos, dan toch kunstig geslepen stuk glas, waarvoor de duizenden geloovige Bedoeïnen bereid waren hun leven te offeren.

Voldaan stak Blackwood zijn nieuwe aanwinst in den zak van zijn reiscostuum en haalde een stapeltje bankbiljetten uit zijn portefeuille, die hij Hassan nonchalant toewierp en dat handig door dezen werd opgevangen.

"Ik ben tevreden, Hassan," sprak hij, zijn portefeuille wegstekend, "daarom heb ik je 100 Pond meer gegeven dan afspraak was."

De oosterling boog; zijn oogen geleken

De jonge Syrische beer speelt met een papiertje met zoetigheden.

twee dansende lichtpuntjes en hielden iets spottends in.

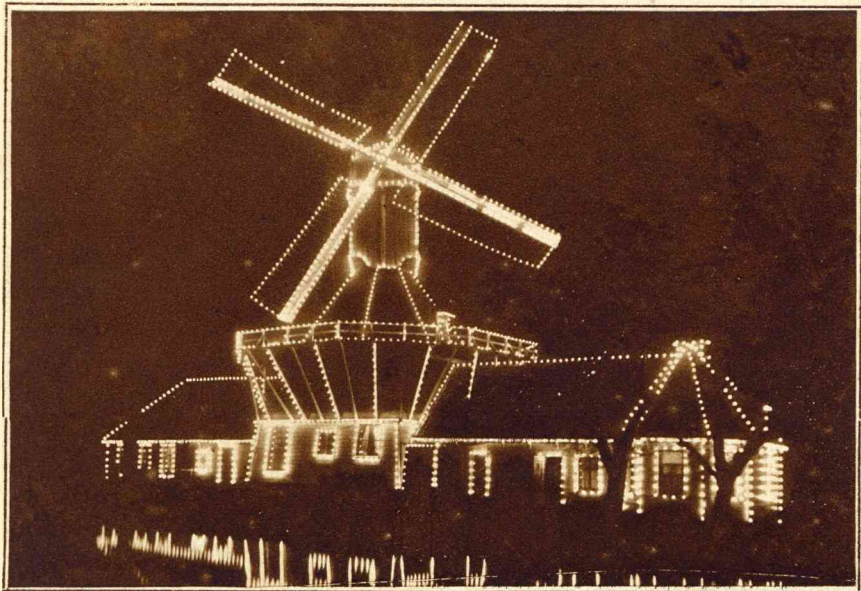
"Dat mijn Heer overtuigd zij van den welgemeenden dank zijns nederigen dienaars Sahib, die den wensch uitspreekt, dat de alheerscher der blanken zijn levenspad zal leiden door de onvergankelijke tuinen des geluks."

"Het is goed, Hassan, je kunt gaan."

In een oogwenk had de Arabier het gordijn weggeschoven, het venster geopend en de touwladder neergelaten en met een: "Dat een verkwikkende nachtrust mijn Heer de kracht zal geven morgen de reis naar zijn land te ondernemen," liet hij zich van de vensterbank glijden en was een oogenblik later door de duisternis verzwoegen.

Weinige minuten nadat Hassan was heengegaan liet Blackwood opnieuw de touwladder neer; dezen keer om een klein nietig kereltje, denzelfden dien wij den Bedoeïnen hebben zien bespionneeren, in de gelegenheid te stellen door het venster naar binnen te komen.

"En James?" vroeg de goedgeluimde olie-magnaat vertrouwelijk aan het man-

Ter gelegenheid van het Eeuwfeest der fa. Van Houten en Zn. te Weesp waren verschillende gebouwen, monumenten, straten en singels geillumineerd. Wij geven hier een foto van den verlichten Cacao-molen aan den Staamerdijk.

De door schijnwerpers verlichte villa van Van Houten. In het midden het portret van Van Houten, den uitvinder der oplosbare cacao in poedervorm.

netje, dat door het klimmen vermoeid scheen te zijn.

„In orde meneer, ik heb hem met eigen oogen de moskee binnen zien dringen; anders had ik u wel gewaarschuwd vóórdat die kerel hier was.”

„Goed James, goed, maar denk er aan, mondje dicht, want als die verwenschte Arabieren er lucht van zouden krijgen, dat wij de hand hebben in het verdwijnen van het oog van hun Khanid, dan geef ik geen haar voor ons leven. Spreek er ook niet over tegen mijn vrienden, des te grooter zal de verrassing zijn.”

„Ik zal me er wel voor wachten, meester; geen woord hooren zij van mij over die geschiedenis. Intusschen ben ik dolblij, dat u u heeft voorgenomen, morgen op huis aan te gaan. Ik heb het niet op die lui hier.”

Den volgenden morgen reisde het gezelschap af; de kleine karavaan, bestaande uit acht kamelen en vier muilezels, voor de bagage, werd tot buiten het stadje door Enid Bakir uitgeleide gedaan.

Toen de hoteleigenaar van zijn gasten scheidde, fluisterde hij Blackwood in de ooren: „De Khanid's hebben een bijeenkomst; haast u!!” Daarop wendde hij zijn paard, een Arabischen schimmel, deed het beest zijn hakken voelen en reed in pijlsnelle vaart — het opstuivend zand onttrok hem aan de verbaasde oogen van den olieking — terug naar Riad..

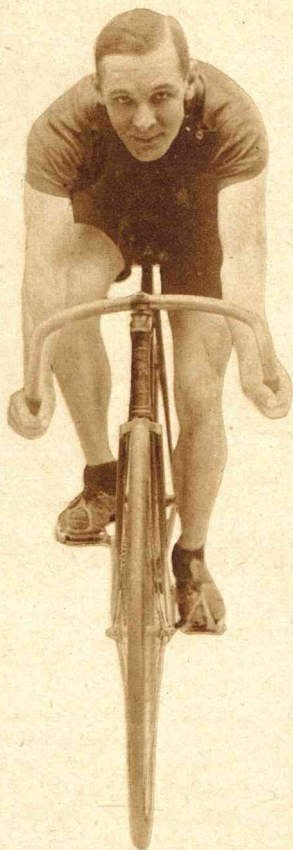
Blackwood, werkelijk hevig geschrokken, maande zijn metgezellen tot spoed aan en tot zijn groote verbazing stemden Johnny Briggs en William Hunderpool, zijn twee beste vrienden, die in den regel nog al van hun gemak hielden, dadelijk met hem in; zoodat er een flinke galop ingezet werd.

Tien dagen later zaten Blackwood en zijn beide vrienden, op het terras van het groote hotel „Cosmopolitan” te Aden, onder het genot van een voortreffelijk glas Franschen wijn en een heerlijke sigaar, hun reisavonturen op te halen; de andere heeren, die deel uitmaakten van hun gezelschap, genoten van de schoone natuur-omgeving of bezichtigden de bezienswaardigheden der Britsche stad, welke voor ons drietal, dat Aden reeds meermalen had bereisd, geen bekoring meer hadden.

Elke belangrijke bevinding was over de tong gegaan; Briggs had critiek uitgeoefend op de smerigheid der Turken en zijn misnoegen te kennen gegeven over de luiheid der Arabieren; kortom, zij redeneerden als hadden zij een studiereis gemaakt en nu was het

Den 28sten April a.s. zullen te Twisk twee paren hun 50-jarig huwelijksfeest vieren, n.l. het echtpaar P. Kee—Dekker hierboven en het echtpaar P. Wurkum—Scheer, hieronder. Het eigenaardige van het geval is niet alleen, dat beide echtparen op denzelfden dag in het huwelijk zijn getreden, maar dat zij na hun huwelijk hun intrek namen in hetzelfde huis, en daar nog altijd wonen.

De Antwerpsche wielrenner Barendse, ook in sportkringen hier te lande geen onbekende, herdenkt zijn 25-jarige loopbaan als wielrenner.

oogenblik gekomen om conclusies te trekken.

Alleen Riad was nog niet aangeroerd; mogelijk was dit betrekkelijk onbelangrijke stadje door het vele opgesomde op den achtergrond geraakt. Nauwelijks begon de olieking te spreken over zijn nieuwe aanwinsten, of Hunderpool legde zijn hand op de zijne.

Blackwood zweeg en keek zijn vriend vragend aan, die met een flauw glimlachje om den mond begon: „Luister Jack, ik heb een verrassing voor je. Het is iets, dat mij in staat stelt, jou te kunnen verblijden... en dat wil heel wat zeggen. Oogenschinlijk heeft het geen waarde, maar toch geloof ik, het met 1000 pond niet te duur te hebben betaald.” Hij zweeg.

Blackwood trommelde zenuwachtig op de leuning van den rieten stoel, waarop hij was gezeten en vermoeide zijn hersenen met de gedachte: Waar kan Hunderpool 1000 pond voor gegeven hebben?

Briggs bleek ook in spanning; verstrooid wierp hij een pas aangestoken sigaar weg en keek Hunderpool ongelooft aan.

Met een air van geheimzinnigheid, boog deze zich naar Blackwood en zei: „Jack laat niemand weten, dat jij het bezit, want ik weet dat op dit oogenblik duizenden mannen het zoeken; mannen die elk spoor tot aan het oneindige zullen volgen. Het is een kwestie van leven en dood!...”

Al sprekende had hij zijn portefeuille uit zijn borstzak gehaald en daaruit een, aan een koord bengelend, lederen zakje genomen.

„Hier kerel, zie zelf,” sprak hij tot Blackwood, die met wijd opengesperde oogen het zakje gadesloeg en het daarna weifelend aannam.

Met trillende vingers tastte hij in de nauwe donkere ruimte en trok dan langzaam zijn hand terug...

„Hel en duivel,” vergaloppeerde Briggs zich, terwijl hij zijn hand in den binnenzak van zijn jas liet glijden om twee tellen later een lederen zakje op tafel te gooien. Een luide kreet, door Hunderpool geuit, getuigde van diens verbazing; wild trok hij 't geknoopte koord stuk, en...

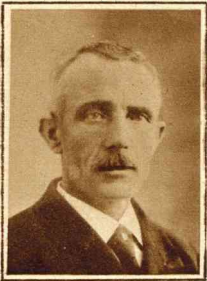
Het drietal was als door den bliksem getroffen; licht rinkelend gleed een kunstig geslepen stuk glas uit de hand van den olieking, terwijl een gelijksoortig voorwerp in de handpalm van Hunderpool rustte.

„Twéé oogen van den éénoogigen Khanid,” kreet Briggs, „wij zijn bedrogen.”

Blackwood zweeg; zijn gedachten waren bij het geslepen oog, dat James, zijn bediende, zorgvuldig tusschen de voering van zijn jas had genaaid....

Hiernaast links: De heer M. Draaijer, die den 19en dezer zijn 25-jarige werkzaamheid in dienst der gemeente Amsterdam vierde. De heer draaijer is ook oprichter van de sedert jaren in de Jordaan gevestigden speeltuin „Ons genoegen.”

Hiernaast rechts: De heer S. A. Schutte te Helder, die den 25sten April zijn 25-jarige dienstbetrekking bij de Nederlandsche Spoorwegen hoopt te vieren.

Hiernaast links: De heer P. Frederiks, te IJmuiden, die den 15den April zijn 25-jarige dienstbetrekking bij de Nederlandsche Spoorwegen vierde.

Hiernaast rechts: Zondag a.s. zal de heer H. P. v. d. Hoff 25 jaar werkzaam zijn op de cacao- en chocolade-fabriek Union te Haarlem.

DE TWAALF MOOISTE

Ook in Londen bestaat groote animo voor het tooneel onder de jonge meisjes, al beginnen ze daar dan ook niet zoo vroeg als in Amerika. Toen onlangs voor een nieuw stuk, dat in het Drury Lane theater te Londen zal worden opgevoerd, twaalf figurantjes werden gevraagd, boden zich niet minder dan driehonderd jonge dames aan; de twaalf hierboven afgebeelde werden gekozen, nadat niet alleen haar uiterlijk, maar ook haar stemmen waren goedgekeurd. De bekende dirigent Herman Finck (rechts van de piano) ziet men hier bezig met het afnemen van het stem-examen.

TUTTI FRUTTI

CONSERVATIEVE REVOLUTIONNAIREN

Dat lijkt een paradox, conservatief en revolutionnair, en toch, de Mexicanen, die doorlopend in revolutie leven en die hun typische nationale kleeding reeds lang hebben laten varen, houden nog steeds vast aan hun sombrero, den enormen hoed, die bij het Mexicaansche costume goed stond, maar bij 't moderne colbertje, zooals de deftige Mexicaan hieronder draagt, allerzonderlingst aandoet.

DWAZE MOEDERS

In Amerika — natuurlijk Amerika — en meer speciaal in Los Angeles, adverteerde een tooneelspeelster, dat ze voor een stuk, waarin zij de hoofdrol vervulde, een baby noodig had, die daarin een rol moest vervullen. Het gevolg was, dat honderden moeders met haar baby kwamen aan-dragen. Een deel van de dwaze moeders, die er een eer in schijnen te stellen, haar kinderen op deze wijze te exploiteeren, brengen wij hier in beeld. Zouden ze mis-schien allemaal in haar uil een valk zien en haar kleinen voor a.s. groote tooneel-speelsters houden?

PANTOFFELHELDEN

Helden? Ja zeker, de pantoffels toch zijn van niemand minder dan van Mussolini, en iedereen zal toegeven, dat dat een meneer is, die geen grapjes met zich of zijn eigendom dult.
Foto hiernaast rechts.

NOG EEN NIEUWE MODE

Een kat in den zak, daar hebben we wel eens van gehoord, maar een hond in den zak... dat hebben de dames in Berlijn, die van haar schoothondjes geen oogenblik kunnen scheiden, tot een feit gemaakt... zij dragen haar „lievelingen“ in een speciaal voor het doel gemaakt taschje overal met zich mee.

De zwarte Ridder van Balfordshire

Met welk een genot heb ik hun tooneelspelen steeds gelezen, hoe kon ik vroeger meeleven met hun meesterwerken! Ik zeg kon, maar 't is immers nu nog zoo! Wanneer ik Macbeth ter hand neem, dan laait m'n oud soldatenhart weer eens op; soms verlang ik dan, dat ik als Macduff tegen den heerschzuchtigen koning in 't veld mocht komen!"

Verwonderd vroeg Mary zich af, of hij haar in de bibliotheek wenschte te houden om een gesprek aan te vangen over vroegere en hedendaagse letterkunde. Wat beoogde hij daarmee. De graaf staarde peinzend voor zich uit en streek verstrooid z'n witte, magere hand door het grijze haar.

"Toch begrijp ik niet," begon hij, na een wijle gezweven te hebben, "dat de jeugd, nog belang stelt in deze verouderde werken. Meestal hebben ze het geduld er niet voor om de soms ietwat langdradige werken van Dickens te lezen. Neen, ze verslinden liever de prulromantjes, die je voor veertig cent kunt kopen. Hoe ze daarin ontspanning kunnen vinden is mij een raadsel. — Ontspanning zeg ik, neen, dat is het niet — ze wakkeren er slechts hun minderwaardige neigingen mee aan. Hun smaak verfauwt door dezen rommel en ze hebben steeds meer noodig om aan hun leeswoede te voldoen. O, waar is die mooie tijd, dat het als een tekort in de opvoeding van een jonkman of jonkvrouw werd aangerekend, wanneer ze niet met de werken van een beroemd dichter of schrijver bekend waren? Weg, vervlogen is dit alles. Natuurlijk zijn er uitzonderingen" — hij boog hoffelijk — „onder dezulken reken ik ook u, juffrouw Menrose. Ik vind het te waardeeren in een jong meisje, dat ze zich in dezen tijd van verwildering, nog interesseert voor klassieke kunst."

„Maar mylord, de klassieken worden heden nog op iedere school van eenige betekenis behandeld. Vergeten, zooals u denkt, zijn ze zeker niet. Zelfs worden ze evenals in uw jeugd met graagte gelezen."

„Zoo, het doet me genoegen dat te hooren. Eh, wat ik zeggen wilde, welk boek kwam u feitelijk in de bibliotheek zoeken?"

Hij zag haar scherp aan, als trachte hij de verborgenste geheimen van haar ziel te lezen. Mary begreep dat hij de letterkunde als onderwerp van hun gesprek gekozen had, om plotseling haar deze als vanzelfsprekende vraag te doen.

„Och, geen boek in 't bijzonder," zei ze langzaam, haar woorden overwegend. „Ik wilde graag weten hoe de beroemde bibliotheek van Balfordshire er wel uitzag."

Het meisje zag vertrouwelijk naar hem op. Uiterlijk was ze rustig, maar haar hart scheen te bersten. Lord Balfordshire keek haar een oogenblik strak aan en knikte toen begrijpend.

„Ja," zei hij, „dat dacht ik wel. U kon zeker aan de nieuwsgierigheid geen weerstand bieden! En, heeft m'n bibliotheek aan uw verwachtingen voldaan? U begrijpt wel dat ik dat graag zou willen hooren!"

„O zeker, u hebt 'n schitterende verzameling boeken," antwoordde ze, „maar de wijze van catalogiseeren is erg verouderd. „Het zal u wel eens moeite kosten, een boek, dat u noodig hebt, direct te vinden."

Terwijl ze sprak liep Lord Balfordshire moeizaam langs de stellingen en bleef voor het rood pluche gordijn staan, dat voor de kast met geschiedkundige werken was aangebracht. Ruw schoof hij het kleed terzijde en nam met een zenuwachtige beweging een boek uit 't rek en legde dit voor haar op tafel.

Oorspronkelijke roman van W. van Haarlem

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

Dr. Menrose en zijn dochter Mary zien op een stormachtigen avond een zwarten geheimzinnigen ridder in den tuin van Balfordshire-castle. Mary, die meer omtrent dezen spookridder wil weten vraagt aan den rentmeester van het kasteel, in de bibliotheek eenige boeken te mogen lezen. Ze houdt echter geheim met welk doel ze gekomen is. Deze staat het verzoek toe en zegt tevens, haar vader over een ernstig geval te willen raadplegen.

Mary leest het verhaal van den zwarten ridder. Deze leefde bijna 1000 jaar geleden en vermoordde in een gevecht z'n eigen vader. De sage verhaalt, dat de zwarte ridder door z'n verschijning de dood van den heerschenden graaf van Balfordshire aankondigt. Mary wordt dan gestoord door het onverwachte binnenkomen van den graaf, die Crawlett een ernstige berisping geeft en hem vervolgens wegzendt.

Een kwam de gedachte bij haar op, welk een goede schuilplaats dit ontzaglijke gebouw een misdadiger bieden kon.

Het was getiteld: *De graven van Balfordshire*.

Mary hield de oogen strak op het titelblad gevestigd en durfde den graaf bijna niet aanzien. Evenals Crawlett, had ook zij den brandenden blik zijner oogen op zich voelen rusten; dit moest deze onrust veroorzaakt hebben, welke haar het lezen even had doen staken.

Hij had haar bespied toen ze zich alleen in 't vertrek bevond, en haar het bewuste boek uit het rek zien halen. Haar belangstelling in de Graven van Balfordshire moest hem natuurlijk opgevallen zijn, en nu trachtte hij haar plotseling met zijn kennis te overbluffen. Welke biographie ze zoo vluchtig bestudeerd had kon hij niet weten, daar ze het boek onder het lezen vlak voor zich had gehouden. Ze hoorde z'n hijgende ademhaling boven haar en zag dat z'n witte handen zich krampachtig balden, zoodat de blauwe aderen zich scherp op de ivoorachtige huid afteekenden. Toen ze het tenslotte waagde op te zien, schrok ze van z'n gelaat. Het was nog bleeker dan gewoonlijk en vertrokken. De dunne, wreede lippen waren op elkaar geperst en zijn neusvleugels trilden zenuwachtig. Heel zijn houding sprak van een met moeite ingehouden woede. Eerst dacht ze, dat hij haar in z'n opwindende wilde slaan, doch hij scheen zich nog bijtijds te kunnen inhouden. De donkere, flikkerende oogen, waren als twee bodemloze poelen, vol mysterie en geheimzinnigheid.

Z'n zenuwen, die blijkbaar tot het uiterste gespannen waren, gaven hem reuzenkrachten, want hij liet z'n stok, waarop z'n geheele bovenlichaam steunde op den grond vallen.

Het meisje begreep, dat hij haar niet zou durven kwetsen en dit stelde haar in zekere mate gerust.

„Ik wist niet dat de geschiedenis van Balfords-

hire nog litteraire waarde had!" zei No. 5 hij heesch.

„Pardon," zei ze stroef, en ze verbaasde zich dat haar stem nog zoo vast klonk, „ik begrijp niet wat u bedoelt."

„Wilt u soms ontkennen, dat u dit boek gelezen hebt?" vroeg hij schamper.

„Ik ontken niets," antwoordde ze kort. „Trouwens het zou mij toch weinig baten, u bespiedde mij in 't geheim!" De toon van haar stem was verachtend, en krenkte hem diep.

„U moogt dat misschien minderwaardig vinden," riep hij schor, „maar 't is mij dikwijls van veel nut geweest. 'k Wil er nu niet langer meer omheen praten, waarom was u zoo begeerig dit boek te lezen? Ik verwacht op deze vraag een regeldrecht antwoord!"

Hij had het masker afgedaan, en toonde nu den echten aristocraat die hij was. Z'n stem was gebiedend en zijn houding onverbiddelijk, als wilde hij haar erop wijzen, hoe nietig ze in vergelijking met hem was.

„Ik zag het boek in het rek staan, en 't trok mij begrijpelijkerwijze aan. De naam Balfordshire viel mij op. Als ik geweten had, dat u er bezwaar tegen kon hebben, dan had ik het zeker niet aangeraakt. Trouwens, ik heb niets bizonderes kunnen vinden! Levensbeschrijvingen zijn meestal tamelijk droog, en de biographieën in het boek maakten op dezen regel geen uitzondering. Bovendien was het lettertype erg verouderd, en het turen op de vreemdsoortige letters begon mij gauw te vervelen. Indien ik u soms gekrenkt mocht hebben door m'n nieuwsgierigheid, vraag ik u om vergeving." Ze sprak zóó eenvoudig, dat Lord Balfordshire ging twifelen. Neen, dat meisje kon niet met een bepaald doel hier gekomen zijn.

„'t Is nooit erg prettig voor den betrokken persoon, als

anderen zich in zijn privé-aangelegenheden gaan mengen. Ik ben daarvan absoluut niet gediend. Ik houd er niet van, dat men m'n familie — geheel — Hij brak plotseling af, en vervolgde dan snel, — „m'n interne familiekwesties overal rondbazuïnt. De wereld haakt naar schandalen, maar wanneer dit gaan moet ten koste van iemands eer en goeden naam, wat is er dan mee gewonnen? Niets, totaal niets! Ik wil graag van u aannemen juffrouw Menrose, dat u het boek uit nieuwsgierigheid ter hand hebt genomen, en niet met eenige bijbedoeling. U zult moeten toegeven, dat m'n wantrouwen alleszins gerechtigd was — 'k Weet nu dat ik u verkeerd beoordeeld heb en bied u mijn excuses aan." Hij boog en staarde haar verwachtend aan.

„O — u behoeft u tegenover mij niet te verontschuldigen, mylord," zei ze verlicht, „ik heb u niets te verwijten. 't Spijt me, dat ik u zulk een last veroorzaakt heb!"

„Geenszins — mijn beste jonge dame. 't Is me een waar genoegen geweest. Ik ontmoet niet veel menschen en woon hier vrijwel verlaten. De inwoners van het dorp noemen mij een zonderling — en verdenken mij ervan, dat ik het daglicht niet velen kan, omdat ze mij nog nooit gezien hebben! Zolang dit mij niet schaadt, kan ik hen gerust in dien waan laten. Het huis van uw vader grenst vlak aan den kasteeltuyn, niet-waar?"

Ze knikte bevestigend.

„Ik zou u iets willen vragen — Ik mis in den laatsten tijd wild uit den tuin. De inwoners van Balfordshire zullen zich niet aan strooperij schuldig maken, hiervan ben ik zeker. Toch zijn in de laatste weken verscheidene reebokken op onverklaarbare wijze verdwenen, zoodat ik ernstig overweeg

m'n tuin 's-nachts te laten bewaken. Hebt u misschien onbekende personen om of in den slot-tuin zien zwerven?"

Mary voelde het bloed naar haar wangen stijgen. „'k Weet 't niet — ik heb niemand opgemerkt!" antwoordde ze werktuiglijk.

„Dat vreesde ik wel," zei hij spijtig. „Men kan deze wilddieven moeilijk hun gang laten gaan; bleef het bij een enkel reebokje, dan was het nog zoo erg niet, maar ze worden hoe langer hoe brutaler en deinzen tenslotte voor niets terug. Ik zal er een eind aan maken. Dus u weet zeker niemand gezien te hebben," herhaalde hij, haar scherp in 't gelaat ziend.

Ze was haar plotselingen schrik weer te boven gekomen en trachtte zich een achtelooze houding te geven.

„Neen —," zei ze langzaam, de hand naar het voorhoofd brengend, als wilde ze iets in haar geheugen terugroepen. „Neen, ik heb geen personen in den laatsten tijd ontmoet, die mij verdacht voorkwamen. Zulke individuen zien we hier zelden — bij de eenvoudige dorpsmensen is niets voor hen te halen!"

„Neen — maar ze kunnen Balfordshire-Castle voor een goud-mijntje aanzien," lachte hij, „en daar ben ik allerm minst op gesteld. Enfin, ik zal m'n maatregelen treffen. Feitelijk had ik u met dit vervelende onderwerp niet lastig mogen vallen. Heb ik u niet te lang opgehouden, juffrouw Menrose? Ik moet tot mijn schaamte erkennen, dat ik aan geen uur of tijd gedacht heb." Hij schelde lang en aanhoudend.

„O — neen," glimlachte ze, „uw ontvangst heeft mij werkelijk getroffen." Haar stem was sarcastisch en haar woorden hielden een tweevoudige beteekenis in, hetgeen Lord Balfordshire niet ontging. Zijn oogen kregen de harde uitdrukking van zoeven en hij werd weer de koude, hooghartige aristocraat.

Een lakei trad de bibliotheek binnen.

„Laat juffrouw Menrose even uit, John," zei Lord Balfordshire kort. Hij maakte een lichte buiging toen ze de zaal verliet. De livrei-bediende leidde haar weer door de donkere gangen met hun lage, sombere gewelven, die aan den slopenden invloed des tijds met gemak weerstand schenen te kunnen bieden. De muren waren vochtig en weerhielden de warmte van buiten, zoodat de breede corridors immer met een koele lucht gevuld waren. Ze huiverde en trok haar mantel strak om zich heen.

Talrijke deuren kwamen op de galerijen uit en het verbaasde Mary dat het slot zoo'n groot aantal kamers bevatte. Voor 't eerst vormde ze zich een begrip van de uitgestrektheid van het slot. Even kwam de gedachte in haar op, welk een goede schuilplaats dit ontzaglijke gebouw een misdadiger bieden kon; en hoeveel hulpmiddelen hem hier ten dienste stonden.

Met een zucht van verlichting hoorde ze eenige seconden later de deur achter zich sluiten.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Wel meisje! wat ben je vanavond afgetrokken!" Behaaglijk zette Dr. Menrose zich na 't diner om z'n leunstoel neer. „Geheimen?"

Mary schrok uit haar mijmering op en schudde glimlachend het hoofd. De avond viel in en hulde alles geleidelijk in een zwart-grauw kleed. Het was het einde van een heerlijken dag. Buiten in de hoge boomen van den slottuin jubelde een nachtegaal; hooger en hooger ging zijn lied in steeds sneller accoorden tot het wegstierf in één lang-gereekten triller. Ademloos luisterde ze toe. 't Leek wel of heel de natuur met ontzag dezen jubelzang had aanhoord, want niet zoodra had de kleine vogel zijn hemelsch lied beëindigd, of overal klonken de schrille geluiden der boschbewoners, die angstig fladderend hun veilige nesten opzochten, welke hen behoedden voor de gevaren van den nacht.

Ellen dreutelde bedrijvig af en aan en haar oogen kregen telkenmale een zachte uitdrukking als ze een blik op het meisje sloeg.

„Moet ik het licht aansteken, — dokter. 't Wordt al donker en —"

„Nu liever schemerde ik nog wat," onderbrak hij haar vriendelijk, „of Mary moet willen gaan lezen?"

„U kunt gerust nog wat wachten met het licht aansteken. Ik heb nu toch geen lust om te lezen!"

De dokter keek zijn dochter opletterend aan, doch sprak niet voordat Ellen de kamer verlaten had. „Is er soms iets, kind, vertel het vader dan! We hebben immers nog nooit iets voor elkaar verborgen gehouden!"

Ze vleide zich op de leuning van zijn stoel neer en sloeg haar arm om zijn schouder.

„Nu betrap ik u toch op een klein leugentje vader. En de zwarte ridder van Balfordshire dan?"

De dokter verbleekte en zat met een schok overeind.

„Lieve hemel kind, ben je 't gebeurde van gisteravond nu nog niet vergeten? Ik zei je immers, dat zoo iemand nooit bestaan heeft. Je maakt je maar noodeloos bang!"

„Voor wien, vader? U gelooft toch niet, dat een ridder, die zevenhonderd jaar geleden gestorven is, weer uit zijn graf kan opstaan?"

„Wat zeg je daar?" Hij staarde haar met wijdgeopende oogen aan. „Wie heeft je dat verteld?"

„Niemand vader. Ik las de geschiedenis van Richard van Balfordshire, bijgenaamd de „zwarte ridder" in de bibliotheek van Balfordshire-Castle!"

„In de bibliotheek van Balfordshire-Castle?" herhaalde hij niet begrijpend.

„Ja! Ik vroeg den rentmeester, vanmorgen eenige boeken te mogen inzien. De man was zeer vriendelijk en bracht mij persoonlijk in de bibliotheek!"

In eenvoudige woorden vertelde ze hem haar wedervaren. Telkens onderbrak dokter Menrose haar, met z'n verbaasde uitroepen, en hij ontstelde zichtbaar, toen ze hem het vreemde onderhoud met Lord Balfordshire verhaalde.

„Ik wist niet dat de vrouwtjes zoo nieuwsgierig waren," zuchtte hij gelaten, nadat ze hem alles had meegedeeld.

„En wat denk je te doen, meisje!"

„U moet mij helpen vader. Aan deze belachelijke geschiedenis van Richard van Balfordshire kunt u niet de minste waarde hechten. Eer denk ik, dat de graaf in een vreeselijk geheim betrokken is, dat hij voor de wereld verborgen wil houden. Meermalen heb ik mij afgevraagd, waarom hij zoo zelden z'n kasteel verliet, en steeds heb ik hierop geen bevredigend antwoord kunnen vinden. Ook Crawlett schijnt in 't complot betrokken te zijn, hoewel hij er geen leidende rol in speelt. Hij staat geheel onder den verderfelijken invloed van Lord Balfordshire — deze behandelde hem op beestachtige wijze." — Haar oogen schitterden van verontwaardiging en met ontzag keek dokter Menrose naar zijn dochter op. „Als een geslagen hond kroop de arme rentmeester van zijn afschuwelijken meester weg. Och — ik vergat u nog te zeggen, vader, dat de heer Crawlett, u dezer dagen hoopt te consulteren."

„Crawlett? Heeft hij je gezegd waarover?"

„Neen, daar liet hij zich niet over uit. Eerst toonde hij zich tamelijk onverschillig, maar vond het waarschijnlijk bij nader inzien beter, van gedachte en daarmede ook van optreden te veranderen."

„Eerlijk gezegd, voel ik er niet veel voor, me in een wespennest te steken," zei de dokter aarzelend. „Ik houd me liefst buiten al die geheimzinnigheden. Die reusachtige ridder in den tuin stond mij maar weinig aan!"

„Was het een ridder in den tuin," vroeg

de dochter snel. „Ik dacht zooiets wel. Vader, we moeten dit mysterie samen trachten te ontsluiten; iemand, die door Lord Balfordshire wordt vastgehouden, wacht op onze hulp! U kunt het zoo maar niet lijdelijk aanzien, dat een ongelukkig medemens door anderen verdrukt en verongelikt wordt."

„Je laat je fantasie wel wat al te vrijen loop," merkte Dr. Menrose op. „Is 't niet beter de politie te waarschuwen?"

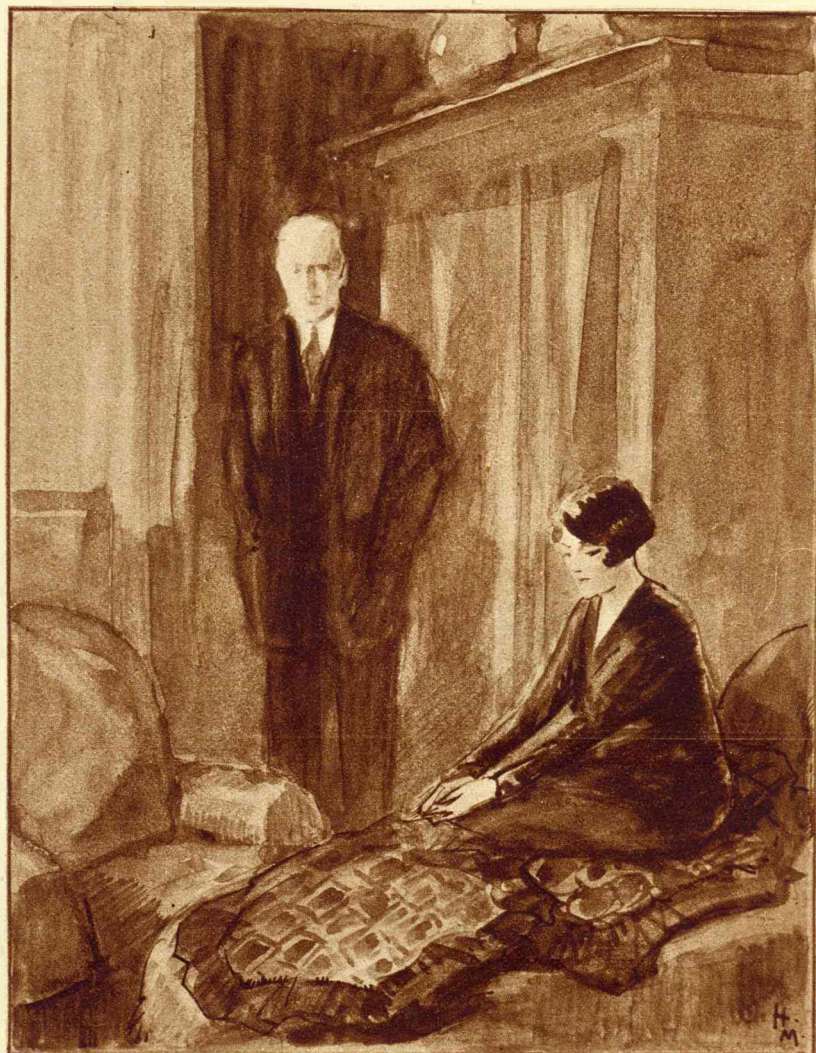
„Alsof de politie daadwerkelijk tegen Lord Balfordshire zou durven optreden," antwoordde Mary wrevelig. „Neen, we moeten ongemerkt ons in de zaak trachten in te werken. De vreemde verschijning in den slottuin kunnen we als uitgangspunt nemen!"

„Hemel — wat een enthousiasme," glimlachte de dokter zuchtend, „ik zal me maar weer naar je wensch schikken, mevrouw de detective. Ik voor mij zie er niet veel goeds in. Enfin, we zullen hooren wat die Mr. Crawlett mij te vragen heeft. Naar hetgeen men mij over hem verteld heeft, moet hij een buitengewoon hardvochtig man zijn. De dorpsbewoners mogen hem niet erg, en daarom laat hij zich nooit in 't dorp zien. Zijn bevelen worden altijd door bedienden aan het kasteel ten uitvoer gebracht. Ik heb reeds een antipathie tegen hem opgevat, ofschoon deze misschien niet gerechtvaardigd is."

Het zijn feitelijk de bevelen van Lord Balfordshire, die hem dwongen zoo op te treden. Zouden we het licht niet eens aansteken Mary — ik moet nog eenige brieven schrijven!"

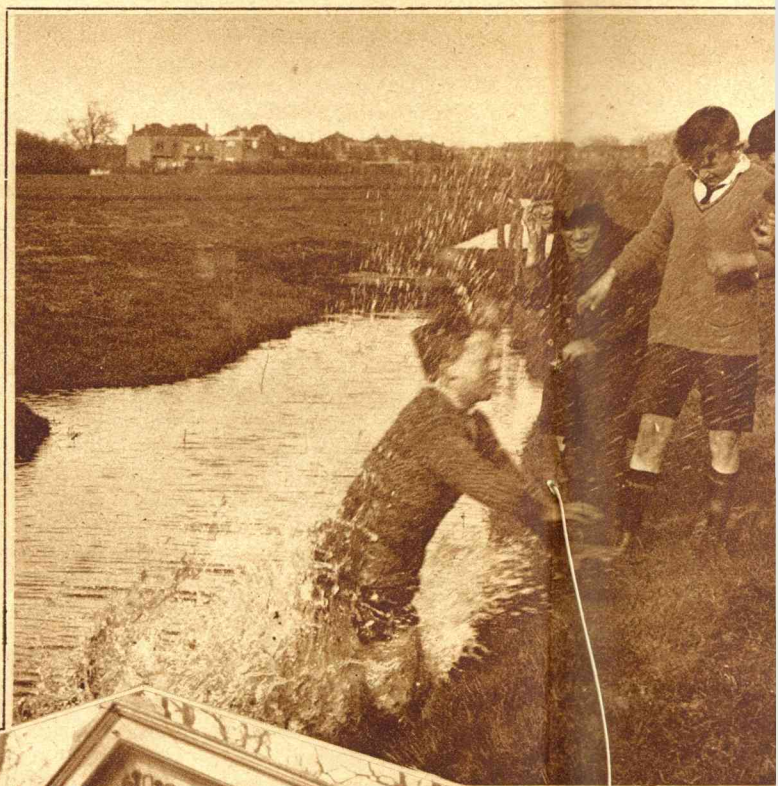
Hijgend en puffend stoomde de trein het vriendelijke stationnetje van Balfordshire binnen. Op het lange uitgestrekte perron was het een drukte van belang; het was marktdag en stemmige boerinetjes in kleurige landelijke drachten op hun paaschbest uitgedost liepen ongeduldig op het perron heen en weer, soms ruw ter zijde gedrongen door een luidruchtigen boerenknecht, die een groote mand kakelende kippen aan den arm droeg, of door een haastigen kruier, een lawaaiig wagentje, beladen met koffers, achter zich mee trekkend.

(Wordt voortgezet)

We moeten dit mysterie samen trachten te ontsluiten . . .

HOE DE STADSJEUGD DE PAASCHVACANTIE DOORLEEFDE

Buiten, de vrije natuur, dat is voor den stadsjongen, die altijd opgesloten zit tusschen de hooge muren der huizen, toch maar altijd het ideaal. Met heele troepen trekken ze, zoodra 't vacantie is, de stad uit. Het meest trekt voor den Hollandschen jongen natuurlijk het water, al is dat dan ook maar een sloot, maar hij overspringen kan.

*

Hieronder: Nog een, die bang is voor de gevolgen van zijn knoeien met water, wat moeder hem bij het van-huis-gaan nog zoo uitdrukkelijk verboden had.

Katteknaad uithalen is ook nog altijd een der geliefkoosde bezigheden. Achter op 'n vuilnis-auto mag het dan al wat minder frisch zijn, het rijdt toch en „lekker voor niks“.

*

Hiernaast rechts:

Zij, die niet de stad uitgaan, weten zich ook wel te vermaken... er zijn daar immers ook boomen!

Zoolang het werkelijk blijft, zal moeder er niets te worden, het inspringen, dan wat voor den ongelukssof nog, dat hij tenminste j's eenige prettige o bezorgd hee

*

Hiernaast en hieronder: Alles maar maar in- of worden, heeft dan ge een druk bezoe de jeugd

ANTIE DOORBRACHT

Erger nog maken deze jongens het, die niet per ongeluk, maar opzettelijk zich een nat pak bezorgen, door op een over het water hangenden boomtak te gaan zitten miebelen.

Zoolang het werkelijk blijft bij overspringen, zal moeder er niets tegen hebben, maar wordt het inspringen, dan zwaait er meestal wat voor den ongelukspogel. Een troost nog, dat hij tenminste zijn kameraadjes eenige prettige oogenblikken bezorgd heeft!

*

Hiernaast en hieronder: Alles maar in- of opgeklauterd kan worden, heeft dan gewoonlijk ook een druk bezoek van de jeugd.

Treft het, dat er in de vacantie een paar echt warme dagen voorkomen, dan worden herhaaldelijk aanvallen gedaan op de magens der ijs-bezorgers; we zien hier de daad en de gevolgen.

*

Als er juist 'n fotograaf in de buurt komt, dan bereikt de pret haar toppunt, zooals nebenstaande foto laat zien.

*

De Verlaten Steengroeve

DOOR CHARLES GARVICE

Naar het Engelsch door JOSEPH MARTO

*

„Dat moet een hoog geladen wagen zijn geweest.”
„Ja, maar het heeft niet veel te beteekenen. Ik bedoel de wond.”

„Ze ziet er leelijk uit.” Zij huiverde. Het scheen haar toe, dat het scheiden van dien man, die haar met z'n sprekende, donkere oogen zoo ernstig

Eva aarzelde; ze wist niet wat ze doen zou. Misschien dacht zij, zou het aanbeveling verdienen, hem maar te laten liggen, zooals hij daar lag. Wanneer hij een oude man geweest was, dan zou die gedachte niet bij haar zijn opgekomen. Maar neen, zij verdreef die gedachte, als harer onwaardig, bukte zich, raapte voorzichtig de pet op en zette deze op z'n hoofd, daarbij zorg dragende, dat de wonde er door bedekt werd.

De man bewoog zich niet; ze glimlachte tevreden en was op het punt om even zacht, als ze gekomen was, weer heen te gaan, toen hij in zijn slaap sprak: „Dank u.”

De stilte werd door deze twee duidelijk uitgesproken woorden zóó plotseling, zóó onverwacht verbroken, dat Eva als aan den grond vastgenageld, bleef staan. Er was een klank in z'n stem die haar getroffen had. Ze keek naar den slapende en zag dat hij wakker geworden was en haar met z'n sprekende, donkere oogen glimlachend aanzag. Maar langzamerhand verdween die glimlach om plaats te maken voor een uitdrukking van verwondering en.... ja.... zij ergerde er zich aan.... van bewondering.

In een oogwenk was hij opgesprongen en nam beleefd zijn pet af. Toen hij voor haar stond recht als een kaars, fier en toch in eerbiedige houding, zag zij, dat deze landlooper een man was, wiens heele houding en voorkomen haar ontzag inboezemden.

„Zet je pet toch op, goede man,” zei Eva op een toon waarmee men gewoonlijk tot dergelijk soort menschen spreekt, maar blijkbaar toch niet op haar gemak; „met die vreeselijke hoofdwonde moet je niet blootshoofds in de zon liggen. Wist je wel, dat je daar in de felle zon lag?” Zij sprak nu op strengen toon.

De man keek haar ernstig, onderzoekend aan. Misschien was hem dit lieve, mooie meisje, met dat donkere haar en die sprekende oogen in den droom verschenen, toen hij daar aan den kant van den weg in 't gras lag te slapen.

Hij zette z'n pet weer op.

„Ik bied u mijn verontschuldiging aan,” zoo begon hij; z'n stem klonk zeer welluidend: „ik wist het niet.”

„Je was toch in slaap gevallen, niet?”

„Ja, maar ik sliep niet meer; ik was wakker geworden door het geratel van het karretje.” „En u liet me....” riep ze verontwaardigd. Zij kon den zin niet voleindigen.

Een blos kleurde het schoone, maar woeste gelaat van den man; hij maakte een gebiedende beweging met z'n hand, die haar ondanks zich zelve het zwijgen oplegde.

„Als ik opgestaan was, dan zou ik uw hit aan 't schrikken gemaakt hebben. Het is 'n lersche hit; ik ken dat ras. Ik wist trouwens niet, dat u.... Zij al de dames hier in den omtrek zoo vriendelijk voor arme zwervelingen?”

„Het is niet de moeite waard om er over te spreken,” antwoordde zij. Daarna deed ze een paar schreden in de richting van haar dogkar. „Heb je ver moeten loopen?”

„Ik kom van Londen.”

„Dat is ver, heel ver,” zei ze, op medelijdenden toon. „Hoe ben je aan die wond aan je hoofd gekomen?”

Hij bukte zich om z'n pijp op te rapen, maar stak haar niet in den mond.

„Ik ben van een hooiwagen gevallen,” antwoordde hij.

UIT HET LAND DER HONGAREN.

In het Noord-Oosten van Hongarije leeft een volk van ouden stam, de „Palozzenstam” genaamd, met nog zeer typische kleederdrachten. — Wij geven hierboven een moeder met kind in de kleurige, levendige dracht van die landstreek.

aankeek, haar moeilijk viel. Zij vroeg verder:

„Waar ga je nu naar toe?”

Hij keek om zich heen.

„Naar Londen terug.”

„Ik hoop om werk te zoeken,” zei Eva weer. Zij trachtte een strengen, afgemeten toon aan te nemen, hetgeen haar maar ten deele gelukte.

„Om werk te zoeken,” zei hij ernstig.

Eva maakte een beweging om haar portemonnaie te voorschijn te halen. Zou ze hem een aalmoes durven geven? De man scheen wel een landlooper, een zwerveling, maar.... wat was hij eigenlijk? Iemand met zulke oogen, zoo'n knap, sprekend gelaat, zoo'n forsche, krachtige gestalte?

„Heb je geld bij je?” vroeg ze, zacht.

Hij stak zijn hand in z'n zak en haalde er wat zilver- en kopergeld uit. Dit liet hij haar op z'n uitgestrekte, vlakke hand zien.

„Dat is niet veel,” zei Eva.

„Het is genoeg, dank u.”

„Goeden morgen dan!” Zij keerde zich om en wilde naar haar dogkar gaan.

Hij wilde z'n pet afnemen, maar scheen zich te bedenken.

Toen zij eenige schreden gedaan had, bemerkte zij, dat hij haar volgde.

„Nu zal hij me een slag op mijn hoofd geven en mij van m'n geld berooven,” dacht ze.

Maar hij deed noch het een; noch het andere.

Hij liep haar voorbij, ging naar den hit, leidde het dier op den weg, en bracht de teugels voor haar in orde. Zij zag, dat hij daarmee volkomen op de hoogte was.

„Dank je wel,” zei de dochter van Francis Winsdale.

Hij tikte even tegen z'n pet, maar hield de teugels nog een oogenblik vast, vóór hij ze haar gaf.

„Kunt u me ook zeggen, wat dat voor een gebouw is?” vroeg hij, in de richting van de portierswoning wijzend.

„Dat is Averleigh-castle!”

„Zoo,” zei hij op een toon, alsof hij dien naam voor de eerste maal in zijn leven hoorde. „En wie woont daar?”

„De graaf van Averleigh,” zei Eva. Eensklaps schoot haar een gedachte te binnen.

„Als je soms werk zoekt,” hernam zij, „dan kan de rentmeester van het landgoed je misschien daaraan helpen. Hij heet Benson en woont in dat rood steenen huis, daar aan 't eind van de laan.”

„Dank u,” zei de man. Hij keek haar ernstig aan. „Maar ik ben bang, dat ik niet bij hem klaar kom. Hij zal een getuigenschrift van me willen hebben, dunkt u ook niet?”

„Ik denk het wel; ja, natuurlijk.”

„Juist,” zei de zwerveling, als in gedachten verzonken; „en ik heb geen getuigenschrift. In Londen zien ze zoo nauw niet. Ik geloof, dat het beter is, dat ik maar

verder ga.”

„Misschien heb je gelijk,” antwoordde het meisje. „Wil je me nu de teugels geven?”

„Pardon,” zei hij op een toon, alsof hij nu eerst gewaar werd, dat hij de teugels zoo lang had vast gehouden. Hij gaf haar de teugels, niet op of over elkaar gevoegd, maar zóó, dat ze er niets aan behoefde te veranderen en als ze wilde, direct kon weggrijpen.

Eva zei hem goeden dag en liet er op volgen: „Ik hoop, dat je spoedig werk zult vinden.”

Hij bleef haar een of twee minuten nakijken, stak z'n pijp aan en slenterde terug naar de plaats waar hij in het gras gelegen had. Hij raapte een handschoen op, die daar lag, en die zij klaarblijkelijk verloren had. Het was een lange zeemleeren handschoen. Eva had kleine handen en toen het gevonden voorwerp in de palm van z'n hand lag, vond hij, dat het er knus en aardig uitzag. Hij keek er even naar en wierp het toen, zoover hij kon, op den weg. Daarna stond hij een poosje in gedachten verzonken te rooken en keek nog eens naar den handschoen, die niet op den weg, maar terzijde, in 't gras, terecht gekomen was. Langzaam liep hij naar de plaats waar hij lag, raapte hem op en stak hem in den binnenzak van zijn buis.

Intusschen was Eva verder gereden. De vrouw van den portier, die voor haar woning zat te breien, groette haar vriendelijk en eerbiedig en opende het zware, dubbele ijzeren hek. Nauwelijks was zij voor de breede steenen trappen gekomen, die toegang gaven tot de hal van 't kasteel, of een stalknecht kwam aangelopen, om de zorg voor Prins op zich te nemen, en een knecht in livrei kwam de hal-deur uit om haar naar binnen te leiden. In de hal liep een oude dame met wit haar, snel op haar toe, vatte haar bij de hand en omhelsde haar. Die dame was lady Janet.

„Welkom, lieveling, en goeden morgen,” zei de kasteelbewoonster verheugd; „ik ben blij dat

je gekomen bent, en wat zie je er goed uit!" Maar ze dacht: „je ziet er wel „lief”, maar nu juist niet „goed” uit. „En wat een pracht-weer, niet? Geef me je hoed!"

Zij nam den hoed van Eva en streek zacht door het weerderige, zachte haar van het meisje.

„Kom nu mee, naar m'n kamer. Ik heb de stalen gekregen, maar ik heb de doos niet willen open maken, vóór je hier was. Geef me je handschoenen, kindlief. Dat is één; waar is de andere?"

Eva lachte en schudde haar hoofd.

„Ik weet het niet; ik zal er een verloren hebben.”

„Zoo zijn die jonge meisjes,” zei lady Janet, vriendelijk glimlachend, terwijl zij haar jeugdige vriendin een tikje op den wang gaf; „zorgeloos en niet accuraat.”

Ze wilden nu de hal doorloopen en naar boven gaan, toen een der deuren geopend werd en een lange man, met haren, even wit als die van lady Janet, en in ietwat gebogen houding, de bibliotheek uitkwam. Het was lord Averleigh, wijs in den omtrek bekend als een edelman, in alle opzichten zijn hoogen rang waardig. Hij liep met gebogen hoofd en den blik naar den grond gericht, als in gedachten verloren. Toen hij beide dames zag, bleef hij stilstaan, knikte haar vriendelijk toe en gaf Eva een hand.

„Dag kindlief,” zei hij opgewekt; „blij, dat ik je weer eens zie.”

Graaf Averleigh was geen man van veel woorden en complimenten, maar Eva wist, dat hij van haar, als van een dochter hield en een glans van genoeg overtoog haar lief gelaat.

Maar toen de oude man de dames had laten passeeren en zijn weg vervolgde, verdween de opgewektheid, die één oogenblik uit z'n blikken en gebaren gesproken had, om plaats te maken voor een neerslachtige uitdrukking.

Lady Janet ging Eva voor naar heur kamer. Het was een klein, maar gezellig ingericht vertrek, ouderwetsch, maar kostbaar gemeubeld; er waren veel boeken en een piano; een geur van rozen en lavendel kwam haar bij het binnen treden te gemoet.

„Ga daar nu eens zitten,” zei ze en wees naar een stoel in een gezellig hoekje.

„Hier zijn de stalen;” zij zweeg en zuchtte. „Maar ik heb bijna niet den moed, om nu een nieuw kostuum uit te kiezen, want er is slecht nieuws van morgen. Die arme Edmond!” — de graaf heette Edmond. — „Heb je niet gezien hoe.... mijn arme broeder!”

„Ja,” antwoordde Eva, zacht; „dat spijt me toch zoo; maar wat is dat voor slecht nieuws?”

Even sloeg zij de oogen neer; zij wist dat zij naar den bekenden weg vroeg.

„Het betreft z'n zoon, mijn neef,” hernam lady Janet, terwijl ze haar gelaat van dat van het jonge meisje afwendde, om niet de tranen te laten zien, die in haar oogen stonden; „ja, het nieuws dat we van morgen vernamen was slecht, zeer slecht. Och, zooals gewoonlijk, helaas.”

„Lieve lady Janet,” zei Eva, „ik kan u niet genoeg zeggen hoe me dat spijt!”

Zij ging voorover in haar stoel zitten en nam de magere hand der oude dame in de hare. „Dank je, Eva; ja 't is treurig. Wat moet dat op den duur worden? M'n broeder zal nog eens onder z'n verdriet bezwijken. Hij is zoo fier, hij gaat zoo groot op de eer van zijn naam en van dien van zijn geslacht. O, de schande zal hem n't graf brengen!”

Eva streelde zacht de bleeke, ingevallen wang van haar vriendin.

„Ik heb het een en ander er van gehoord,” zei ze met een zucht; „vader heeft het me verteld.”

„Ach,” antwoordde lady Janet; „iedereen weet er van en dat is zoo verschrikkelijk. Het zou beter te dragen zijn, als niemand het wist behalve wij.”

„Is hij dan zóó slecht?” vroeg de medelijdende Eva; „misschien zal hij zich nog verbeteren.”

Lady Janet schudde treurig het hoofd.

„Ik denk, dat dit helaas niet zal gebeuren; en toch, alle hoop kan ik nog niet opgeven. Ik... ach, ik hield zoo veel van hem; hij was zoo'n flinke, knappe jongen, en met een hart als goud.” De tranen stroomden langs de wangen der oude dame. „Hij was mijn lieveling; ik trok altijd partij voor hem. Neen, nog heb ik alle hoop niet opgegeven. Maar Edmond wel. Dit laatste schandaal is voor zijn vader de druppel die den beker doet overloopen. Hij heeft Stannard Marshbank verzocht om bij hem te komen.”

Eva streelde de magere hand van de zuster van lord Averleigh.

„En dat beteekent,” vervolgde deze, „dat hij voor goed met Heriot gebroken heeft.”

„Mijnheer Marshbank is na den zoon, de naaste erfgenaam, niet waar?” vroeg Eva.

„Ja. De graaf heeft hem in geen jaren gezien. Er was oneenigheid in de familie. Ik kan je dat alles zoo niet uitleggen, Mijnheer Marshbank zal morgen hier komen en Edmond zal hem dan mededeelen, dat hij alles kan krijgen, wat Edmond rechtens kan geven. Heriot erft natuurlijk den graventitel en de landgoederen. Ik ben blij, dat dat hem ten minste niet ontnomen kan worden. Het laatste schandaal staat in alle kranten. Mijn broeder las het in de „Times”. De erfgenaam van een graventitel voor den politierechter! O, ik vind het vreeselijk. Maar” — de arme vrouw trachtte te glimlachen — „het is verkeerd van mij, dat ik je met het verhaal van onze wederwaardigheden lastig val, kindlief. Je ziet er zóó lief uit, dat in jouw tegenwoordigheid over ongelukken en rampen eigenlijk niet gesproken moet worden. Laten we ons nu met de stalen bezig houden! Je hebt zoo'n fijnen smaak. Edmond zegt, dat die gedeeltelijk in Frankrijk zal gevormd zijn, maar ook je vader zal er wel toe bijgedragen hebben, want diens smaak is zeer ontwikkeld. We zullen maar iets eenvoudigs uitkiezen. Ik word zenuwachtig als ik denk aan den dag van morgen en aan Stannard Marshbank. Dat onderhoud met z'n neef zal niet aangenaam voor Edmond zijn.

Hij heeft Marshbank nooit goed mogen lijden. Waarom, dat weet ik niet. Hoe is het toch mogelijk, dat ik in deze droeve omstandigheden nog aan een nieuw kostuum kan denken? Maar m'n lieve Eva, ik hinder je maar met al m'n gepraat. Edmond zou boos zijn, als hij wist dat ik je lastig viel met het verhaal onzer wederwaardigheden. Wat ben ik blij dat je voor goed thuis bent, en bij je vader. Wat zal die man blij zijn, dat hij z'n dochter bij zich heeft.”

Zij boog zich voorover en drukte een kus op het lieve gezichtje vóór haar.

Nu spraken zij over andere dingen tot aan de lunch. Eva had intusschen een kostuum voor de oude dame uitgezocht en ze gingen naar de tuinkamer om te lunchen.

Zij kwamen graaf Averleigh in de gang tegen. Hoffelijk bood hij Eva zijn arm aan. Hij zat aan het hoofd van de tafel en sprak met haar over alles en nog wat, alsof een der grootste ongelukken, die over het hoofd van een vader kunnen komen, het slecht gedrag van een zoon, hem niet getroffen had.

„Wees zoo goed aan je vader te zeggen, dat we een goed wildjaar zullen hebben en dat ik hem hier verwacht om te jagen. Ik zal hem zelf een uitnodiging zenden; hij is een uitstekend schutter. Mag ik je wat aardbeien presentereen? Ze zien er dit keer prachtig uit. Die van White-Cot ken ik; die zijn nog beter. En hoe staat het nu met het kostuum van lady Janet? Heb je al een keus gedaan? Ik zou waarlijk niet weten, wat we zonder jou moesten beginnen, kindlief.”

Hij lachte en keek haar vroolijk aan, alsof hij wilde verhinderen dat de sombere stemming die in 't kasteel scheen te heerschen, zich ook van dit mooie, lieve en levenslustige meisje zou meester maken. Eva begreep dit; hoe gaarne zou zij de hand van den goeden, ouden man in de hare genomen en er een kus op gedrukt hebben! Haar teeder gemoed was vervuld met innig medelijden voor den rechtschapen edelman, die daar zoo kalm en geduldig aan tafel zat, ondanks zijn groot verdriet over het wangedrag van zijn zoon.

Na de lunch begaven de beide dames zich naar de broeikassen, waar lady Janet de mooiste bloemen uitkoos voor het jonge meisje, waar zij zóó veel van hield.

„En nu moet je ook wat druiven meenemen, m'n beste,” zei ze; „waar is m'n schaar; o, ja, in mijn werkmandje.”

„Dat is veel te veel, lady Janet.”

„Waarom? Ja, er is veel te veel voor ons. Onze tuinman weet niet wat hij er mee doen moet.”

„Nu, dan mag ik er zeker wel wat meenemen voor dat arme gezin? De vrouw is zoo ziek geweest. Ik zal, als ik naar huis ga, even bij haar aanrijden.

„Doe dat, kindlief. Maar is de weg naar White-Cot niet vreeselijk hobbelig en slecht? En dan is er nog zoo'n akelige steengroeve in de buurt. Ik heb niet graag dat je dien weg neemt.”

Eva lachte vroolijk.

„Prins is een verstandig dier en bovendien, als hij het in z'n hoofd mocht krijgen om op hol te gaan, dan ben ik er ook nog.”

Langzaam wandelden zij den tuin rond; ongaarne nam Eva afscheid van lady Janet, want zij wist, dat haar tegenwoordigheid wat afleiding aan de oude dame bezorgde.

Toen hit en wagen voor de deur stonden, kwam lord Aveleigh naar buiten en hielp Eva in de dogkar.

(Wordt voortgezet.)

UIT HET LAND DER HONGAREN — De vrouwen op onze foto behooren eveneens tot den stam der Palozzen, en zien er met haar kappen, haar eigenaardige stijve rokken en hooge laarzen wel potsierlijk uit.

O · N · Z · E F · O · T · O · R · U · B · R · I · E · K

JANTJE LEERT FOTOGRAFEEREN

Jantje heeft met St. Nicolaas een fototoestel gekregen. 't Heeft enkele maanden in de kast gelegen, maar nu, met 't mooie weer, is alles voor den dag gehaald en nu wordt zoowat alles, wat gebeurt, gekiekt. Of liever gezegd, pogingen worden gedaan om het gebeurde te kiekken.

In de gebruiksaanwijzing stond: „U behoeft slechts op den knop te drukken en 't is klaar". Jantje heeft dan ook werkelijk de gebruiksaanwijzing gevolgd en steeds op den knop gedrukt, maar in het begin stond er niet veel op de plaat. Den laatsten tijd maakt hij werkelijk vorderingen, al dient dan ook gezegd, dat hij eerstdaags wel van

Tante Jo, door Jantje gefotografeerd. De hersens mankeeren, maar vader zei, dat 't zoo erg niet was, want in werkelijkheid waren er toch geen voorhanden.

Jantje heeft een beeldschone zuster. Hij had echter geen geduld om de plaat te laten drogen en wilde dit bespoeiden door ze boven het vuur te houden.

Koningin in Den Haag door de stad rijden. Zoo'n moment moet natuurlijk gefotografeerd worden, en Jantje deed 't ook. Bij het ontwikkelen bleek echter, dat van de Koningin niets te zien was. Vader had met zijn hoed staan zwaaien en de hoed was zoowat het eenige wat op de foto stond.

Jantje heeft ook een beeldschone zuster. Hij had haar ook gekiekt en hij kon niet wachten, totdat de plaat droog was, en had ze toen bij de kachel gedroogd. Nu is zijn beeldschone zus in elkaar geschrompeld en lijkt erg op een loopend Limburgsch kaasje.

Wij laten onzen lezers hier eenige van die fotografische prestaties van Jantje zien.

Een van Jantje's mooiste opnamen. Toen hij dezer dagen met zijn vader ging wandelen, zag hij opeens de Koningin aankomen. Dat was natuurlijk een moment, om te fotografeeren. Ziehier welk resultaat Jantje kreeg, toen hij de plaat thuis ontwikkeld had. De hoed is van vader.

formaat zal moeten veranderen, daar hij op zijn 9 x 12 platen niet genoeg ruimte heeft. Wanneer hij drie personen fotografeert, dan staan er gewoonlijk maar twee en een halve op de plaat. Ook gebeurt het wel eens, dat hij het bovenste gedeelte van iemands hoofd vergeet, zooals laatst bij tante, die hij gefotografeerd had zonder hersens, hoewel vader het niet zoo heel erg vond, daar volgens hem er in werkelijkheid toch geen voorradig waren.

Maar den laatsten tijd worden zijn opnamen toch al beter. Eerstens kan men nu, in tegenstelling met vroeger, zien wat de boven- en wat de onderkant van de foto is en men kan nu ook met eenige zekerheid zeggen, wat er op het negatief staat.

Zoo af en toe dan komen er nog wel eens van die buitengewoon interessante dingen voor. Zoo bijvoorbeeld voor enkele weken zag Jantje de

Een van Jantje's foto's, genomen op de laatste voetbalmatch. Hij had van een vriend gehoord, dat je de platen vlug kunt drogen door ze bij 't vuur te zetten.

ADRES VOOR CORRESPONDENTIE:

AAN DEN REDACTEUR
VAN DE FOTORUBRIEK

KEIZERSGRACHT 234

AMSTERDAM

I · N · D · E · N · H · O · F

W e hebben dus de vorige week nagegaan, welke werkzaamheden er om dezen tijd van 't jaar nog kunnen gedaan worden. Het spreekt vanzelf, dat er niet veel tijd valt te verliezen, daar zich nu in de natuur vrij spoedig alles ontwikkelt.

Het snoeien en binden moet het eerst zoo spoedig mogelijk gedaan worden.

Wat het snoeien der vruchtboomen aangaat, is het beter, zoo men daar geen verstand van heeft, een bekwaam vakman te raadplegen, daar het maar niet zoo een, twee, drie te leeren is.

Met het snoeien van heesters gaat het beter. Zoo kan men heesters, die in hoofdzaak geplant zijn om de kleur of den vorm van het blad, zooals de bruine Prunus, verschillende fijne Acersorten, bruine Hazelaar enz. flink insnijden, daar zij dan zware scheuten geven met ontwikkelde bladeren, en zoo tot meerder sieraad van den tuin strekken.

De bloemheesters, zooals Weigelia's, Deutzia's, Philadelphus, Prunus, Sneeuwballen, Jasminus en vele anderen, snoeit men pas na den bloei.

Op de snoeiwijze van deze heesters kom ik dus later terug.

Seringen en Goudenregen snoeit men het liefst in 't geheel niet, tenzij zij te veel ruimte innemen.

Alleen kan men bij de seringen het zoogenaamde sprothout van binnen uit den heester wegsnijden evenals bij alle andere heesters, daar dit anders toch wegsterft en aan de planten lucht ontnemt.

Het snoeien der rozen is minder gemakkelijk. Deze kan men in twee groepen verdeelen, waarvan

de eene groep op 't oude, en de andere groep op het jonge hout bloeit.

De rozen, die op het oude hout bloeien, onderscheiden zich van de andere door een langen groei. Deze snijdt men zoodanig in, dat er van de stengels van het vorige jaar hoogstens 1/5 afgaat, en van het overige al het dunne en minderwaardige hout, zoodat alleen het flinke gewas overblijft.

De rozen, die op het jonge hout bloeien, snoeit men flink in, daar zij op elke nieuwe scheut bloeien. Door ze flink in te snijden, krijgt men flinke scheuten en tevens flinke bloemen.

De klimrozen behandelt men op de volgende manier.

De zijtakjes, die aan de hoofdtakken ontsproten zijn, en het vorige jaar hebben gebloeid, snijdt men op 2 à 3 oogen in. Oudere minderwaardige takken die al een paar keer gebloeid hebben, vervangt men door nieuwe zware scheuten, die van uit den grond ontsproten zijn, en zoonoodig van jonge takken, die hooger op de oudere ontspruiten. De takken bindt men flink aan om te voorkomen dat ze 's-zomers los waaien. Dezelfde wijze van snoeien kan men op de treurrozen coepassen.

Wanneer de rozen nog niet bemest zijn, kan dat nog gebeuren, evenwel moet de mest er voorzichtig ondergewerkt worden, om te voorkomen, dat ze bij droog weer uitdroogt, waardoor de kracht voor de planten verloren gaat.

Nu zijn er nog eenige klimplanten, die dikwijls verkeerd behandeld worden en daardoor veel van hun waarde verliezen.

Zoo heeft men onder de clematis soorten, die ook op het hout van verleden jaar bloeien. Deze snoeit men zoo min mogelijk, alleen verwijdt men de verdorde bladeren.

Van de andere soorten snijdt men alleen het uitgebloeide uiteinde weg tot op de plaats, waar zich weer jonge scheuten of oogen vertoonen.

Kamperfoelie treft men in verschillende soorten aan. De gewone kamperfoelie ziet men wel het meest. Deze bloeit het fraaist, als men ze 's-zomers zonder opbinden laat groeien. Het volgende voorjaar vertoonen ze dan als het ware een gordijn van heerlijk riekende bloemen. Na den bloei kan men ze, als ze te wild worden, flink insnijden om ze eenigszins in bedwang te houden. De doorbloeende en eveneens lekker riekende kamperfoelie en de roodbloeende kamperfoelie kan men beter opbinden.

Van Jasminum nudiflorum, de geel-bloeende jasmijn, die met een zachten winter omstreeks Kerstmis bloeit en met vriezende weer einde Maart, begin April, bindt men zooveel mogelijk de hoofdstengels vast. De afgesneden bloeiende stengels leenen zich zeer goed om er een vaas mede te vullen, daar zij lang goed blijven.

Een zeer mooie klimplant is de blauwe regen, die evenwel zeer wild groeit. Dit kan men eenigszins voorkomen, door de zijtakken kort in te snijden en alleen de hoofdtakken langs draad te laten groeien (dus niet opbinden). Zij moeten, om goed te gedeien, zich om het een of ander voorwerp kunnen slingeren.

CYTISIS.

VROUWENLEVEN

HET GEZIN

Door alle eeuwen heen is het gezinsleven als het meest belangrijke beschouwd. Want toch ook zij, die het dienen van de gemeenschap als het allerhoogste beschouwen, zullen moeten toegeven, dat die gemeenschap stellig belang heeft bij het goede

huisgezin. De gezinnen toch zijn als 't ware de cellen, waaruit het lichaam is opgebouwd en zijn die cellen gezond, dan volgt hieruit vanzelf, dat die gemeenschap het ook is. En al gaan er thans ook weder stemmen op tot opheffing van het gezinsleven of die het samenleven in losser verband voorstaan, op gevaar af van als ouderwetsch te worden aangezien, willen wij steeds de groote waarde van het echte gezin bepleiten!

Wat wij dan onder een goed gezinsleven verstaan? Zooals het streven vantage twee menschen, die huwen, zal zijn, het vormen van een eenheid, zoo zal het gezin, gegroeid uit deze huwelijksverhouding, weder een sterke eenheid vormen, een eenheid, waarvan ieder lid gevoelt een onderdeel te zijn. Een warme, kameraad-

UIT PARIJS — Een gestreepte taffet-jumper met garnering van marineblauw crêpe-lint en ceintuur. De geplooid rok is eveneens van het laatste materiaal.

Zooals in het huwelijksleven zijn gekomen de nieuwere opvattingen van door zijn gelukkig samengaan de menschheid nog beter te kunnen dienen, zoo zijn ook in het gezinsleven deze nieuwere opvattingen vanzelfsprekend.

Daarom kan niet genoeg worden gewezen op de hooge eischen van een gezond gezinsleven of liever op de kunst van gezinsleven. Gelukkig hangt dit niet af van welstandsgrenzen, van armoede of rijkdom, maar eenvoudig van de mentaliteit der bouwers. Zoo'n hooggestemd gezinsleven komt maar niet uit de lucht vallen, daar moet voor gestreden worden, en inzicht en op-offeringen zijn er veelvuldig voor noodig. Maar in de aller-eerste plaats zal liefde er haar invloed doen gelden en wanneer wij deze als onze leidster kiezen, wordt ons vanzelf de weg gewezen, dien wij moeten begaan.

C. JACOBS.

WENK

Om een stop van 'n flesch te verwijderen, neemt men een bak warm water, zet de flesch daarin op haar kop, laat ze eenigen tijd goed er in staan en tilt ze dan, de stop vasthoudende, er uit. Deze laat dan heel gemakkelijk los

UIT PARIJS — Op de wedrennen te Auteuil was met de Paaschdagen deze frissche, fleurige zomerjapon te zien.

UIT PARIJS — Een kleurig sportcostuumpje: een vlak japonnetje van kleurig bedrukte taffet-zijde.

schappelijke verhouding tusschen die deelen onderling, gelijkwaardigheid van Vader en moeder, zoons en dochters, moet worden aangevoeld bij het betreden van de gezinssfeer.

Nergens zóó als hier, is de opoffering de dagelijksche daad. Hier wordt als 't ware van het gezicht afgelezen, welke behoeften men heeft, het vragen naar een vertrouwelijk gesprek, een koesterend woord, behoeft niet te worden uitgesproken; het wordt door de anderen gevoeld. Hier een lezen in elkaars zieleven, elkander verstaan zonder woorden. En in zulk een sfeer van innigheid, vertrouwelijkheid en maatschap worden de karakters geboren, die zullen zijn de dragers van een toekomstige samenleving, waarin liefde zal heerschen.

Dit laatste als antwoord op het verwijt van sommigen, die zeggen, dat zulk een gezinsleven is het opsluiten in eigen kring zonder belangstelling voor de buitenwereld.

Vooronze Kinderen

3999 — Kinderjurk in tricot-velours, met geplooid rokje. Patroon maat 68.

4000 — Aardig kinderjurkje van geruite en effen wollen stof. Patroon maat 68.

4000

4001

4001 — Meisjesjurkje van „peau-de-gant“ met geplooid rokje en galon-garnering — Patroon maat 72.

4002 — Jongenspakje in wollen rips. Patroon maat 68.

GOEDKOOPE KNIPPATRONEN

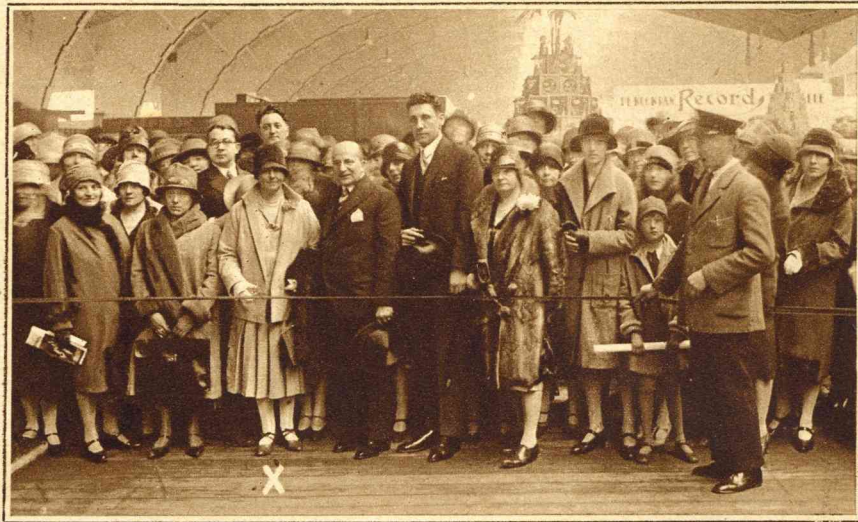
KNIPPATRONEN van onze geteekende modellen zijn verkrijgbaar aan „Het Patronenkantoor“, Postbus No. 1, Haarlem Onbepaalde coupe. Dameskleeding in de maten 88, 96, 104 bovenwijdte, à f 0,55. Kinderkleeding, alleen voor den in de beschrijving genoemden leeftijd, à f 0,55. Bij elk patroon handleiding voor het knippen en naaien, benevens een verkleinde patroonschets.

Franco toezending, direct na ontvangst van bestelling, met het verschuldigde bedrag aan postzegels ingesloten, waarbij vermeld: Naam en adres, nummer van het model en het blad, waarin het voorkomt en bovenwijdte. Men meet deze maat rondom het lichaam, recht onder de armen door, gewoon glad gemeten, zonder extra toefgift.

Van de gefotografeerde modellen zijn maatpatronen verkrijgbaar, na nauwkeurige opgave der gewenschte maten à f 1.— per stuk.

Door de pas opgerichte Alkmaarsche Operetteclub is Zondag onder directie van den heer Joh. Gerritse opgevoerd de operette „Marion de Marketenster” in „Het Gulden Vlies” te Alkmaar.

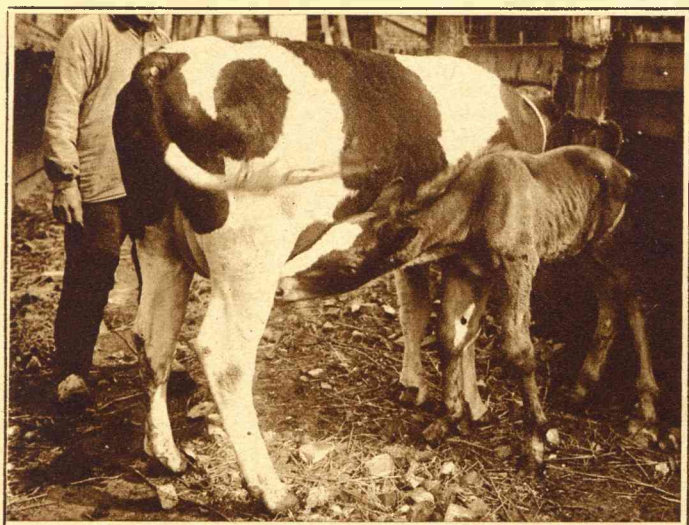
Van de 16e Beurs der Dameskroniek in het R.A.I.-gebouw te Amsterdam beelden wij hierboven de opening af. Mevrouw Ketelaar van Gogh knipt het lint door, waarmede de tentoonstelling, die zeer veel belangstelling trok, geopend was.

Zaterdagmiddag 14 April had een hulddigings plaats voor den heer de Ridder, Commissaris van politie te IJmuiden. De Commissaris met vrouw, kinderen en genoodigden.

Wij geven hierboven een goede foto van het vliegtuig der K.L.M. dat, komende van Hamburg met negen passagiers, een noodlanding moest maken, en ofschoon er geen persoonlijke ongelukken te betreuren waren, nochtans deerlijk werd gehavend.

'n Niet alledaagsch tafereeltje is te zien bij een landbouwer onder Heemstede. Dit veulen, al jong verweesd, wordt met succes door het geduldige koebeest gevoed.

Overzicht van de groote Voorjaarsveemarkt te Alkmaar, op 16 April gehouden. 'n Kijkje op het Hofplein en de Ged. Nieuwesloot.

Bij de fa. Dias in de Kleine Houtstraat te Haarlem brak Zondagmiddag 'n zware brand uit. De brandweer, die den brand tot het achtergedeelte wist te beperken, in actie.

Het bestuur der R.K. Bloemist-werkliedenvereniging „Eensgezindheid” te Hillegom en leden. Zittend van l. n. r. B. N. Loerakker, voorz.; F. de Vreugd, J. H. M. Balvers, Ch. Jonkheer, voorz. R.K. Patroonsvereniging.

D.W.S., kampioen van een der 3de klasse afdelingen, is aardig op weg het eenige jaren geleden verloren 2e-klaseschap te herwinnen.

SPORT VAN ZONDAG

Toen we Zondagmiddag den uitslag van den wedstrijd Z.A.C.-Ajax vernamen, dachten we onwillekeurig even aan den gouden tijd van het Ajax-team, ruim 10 jaar geleden. Een 6-2-overwinning op het lang niet malsche Z.A.C.

Kiekjes uit den wedstrijd O.M.S.-Rivalen. Rivalen won dezen wedstrijd met 2-1 en behaalde hierdoor het A.V.B. kampioenschap. Corner op het doel van O.M.S.

in Zwolle. Zou de geest van een De Natris, Gupfert en v. Dordt over den roodwitten aanval vaardig zijn geworden? De verslagen in de ochtendbladen hebben ons optimisme wel een beetje getemperd, hoewel het eigenaardig is, dat in „De Maandagmorgen” sprake was van een hoogstaand spel der Ajacieden, terwijl het verslag in „De Courant” veel meer den indruk vestigt, dat de groote overwinning voor 90 pCt. te danken is aan het slechte werk der tegenstanders.

Dat clubaanhangers een wedstrijd meestal geheel verschillend zien, is een bekend feit, doch voor verslaggevers is het toch min of meer eigenaardig, dat de meeningen zoo absoluut verschillen. Waarschijnlijk

„Rivalen” het kampioenselftal van den A.V.B.

vleidend oordeel voorwaar voor den persoon in kwestie, doch waaruit intusschen blijkt, dat Ajax niet slecht af was met den ruil.

Juist ook door de ruime keuze is de rood-witte elftalcommissie in den regel nogal kwistig met wijzigingen. Ten opzichte van de voorhoede zou men nu wel eens kunnen zeggen „never change a winning team”, waarna we spoedig genoeg zullen weten of nu eindelijk het lek gevonden is.

Nu Feyenoord twee punten in Tilburg verspeelde heeft Ajax ook weer een klein kansje gekregen. In elk geval zijn er termen aanwezig om de zaak nog serieus te blijven aanpakken.

De Spartaan schijnt zijn plaatsje in de eerste klasse toch

zijn hier de optimist en pessimist in actie geweest.

Wij hebben den wedstrijd zelf niet gezien en zullen dus van elk maar de helft aannemen, in welk geval Ajax in elk geval tevreden, zij 't misschien niet geheel volstaan mag zijn.

Met de Vogel had de elftalcommissie nu ook Volkers laten vliegen. De Meerclub beschikt nu

niet zonder slag of stoot te willen prijsgeven. Zelfs staan de papieren voor de Sloterdijkclub niet eens zoo heel slecht meer. De Spartanen hebben hun lot nog steeds in eigen handen en gesterkt door deze wetenschap, zullen zij nog wel van zich doen spreken.

Waar het bijna niet denkbaar is, dat Hermes-D.V.S. zich op eigen veld door Unitas ook maar een enkel puntje zal laten ontnemen, moet de beslissing vallen in den wedstrijd Spartaan-Hermes-D.V.S. te Amsterdam. Slaagt de Spartaan er dan in zijn tegenstander te kloppen, dan is de beslissing van dien aard, dat er nog geen beslissing is en zal een extra wedstrijd op neutraal terrein uit moeten maken of Spartaan eerste-klusser blijft, of dat zijn plaats door de Rotterdamsche ploeg zal worden ingenomen. We zijn dus nog iets te wachten.

*

Ook de derde-klussers speelden eenige belangrijke promotiewedstrijd.

Het korfbalteam Koog-Zaandijk, kampioen der afd. Noord van het Westen, verloor Zondag j.l. met 1-3 van Het Zuiden uit Rotterdam.

eenmaal over heel wat meer dan drie binnenspelers van dezelfde kracht, en waarom zou men de anderen dan ook niet eens een kans geven?

De proef met Ingenbleek was al eens eerder volkomen mislukt, doch thans laten wij, dat hij minder slecht speelde dan v. d. Meer, een weinig

Een spelmoment uit den korfbalwedstrijd Koog-Zaandijk-Het Zuiden, welke door de Rotterdammers met 3-1 werd gewonnen.

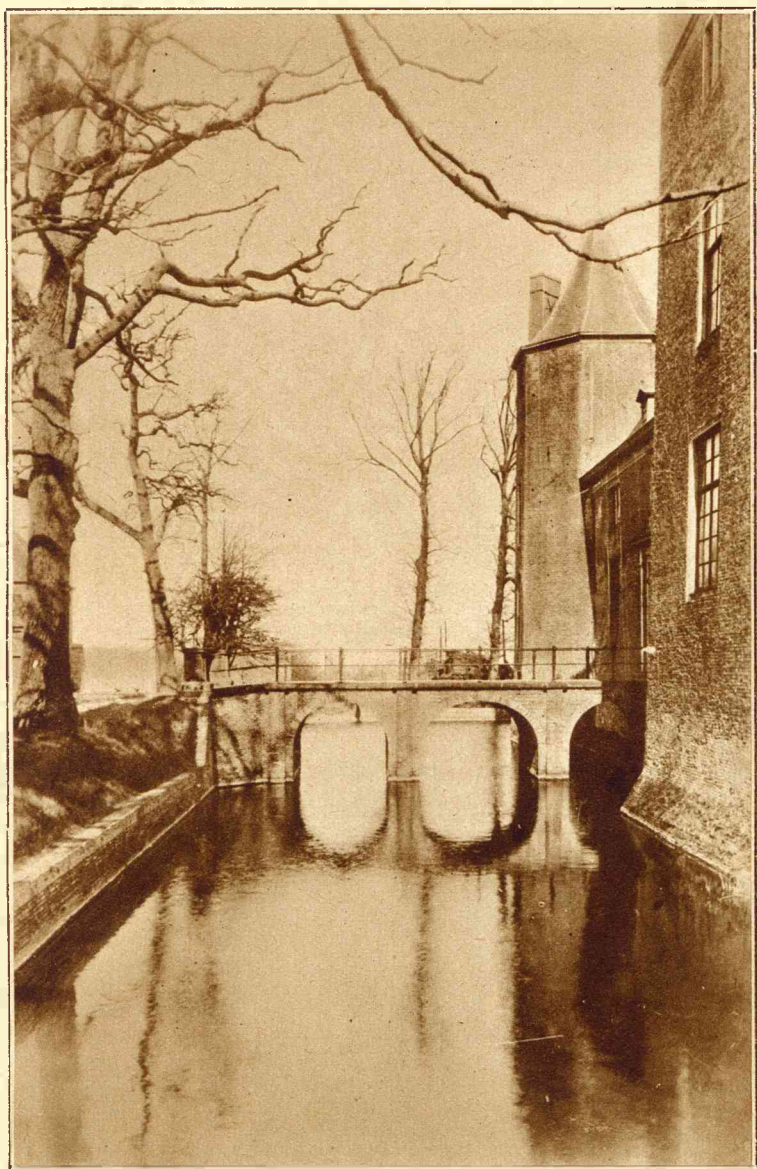
den. Watergraafsmeer slaagde er in met 6-2 van Helder te winnen. Deze Amsterdamsche 3de-klusser heeft nu 4 punten uit twee wedstrijden en maakt dus een prachtkans. Maar ook D.W.S. heeft de 2e klasse in het zicht. De club uit de Spaarndammerbuurt won n.l. in Hilversum met 4-2 van D.O.N.A.R. Hier moet de strijd worden uitgevochten tusschen D.W.S. en Baarn op het veld der Amsterdammers. Een overwinning in die ontmoeting brengt aan een van beide partijen het 2de-klaseschap.

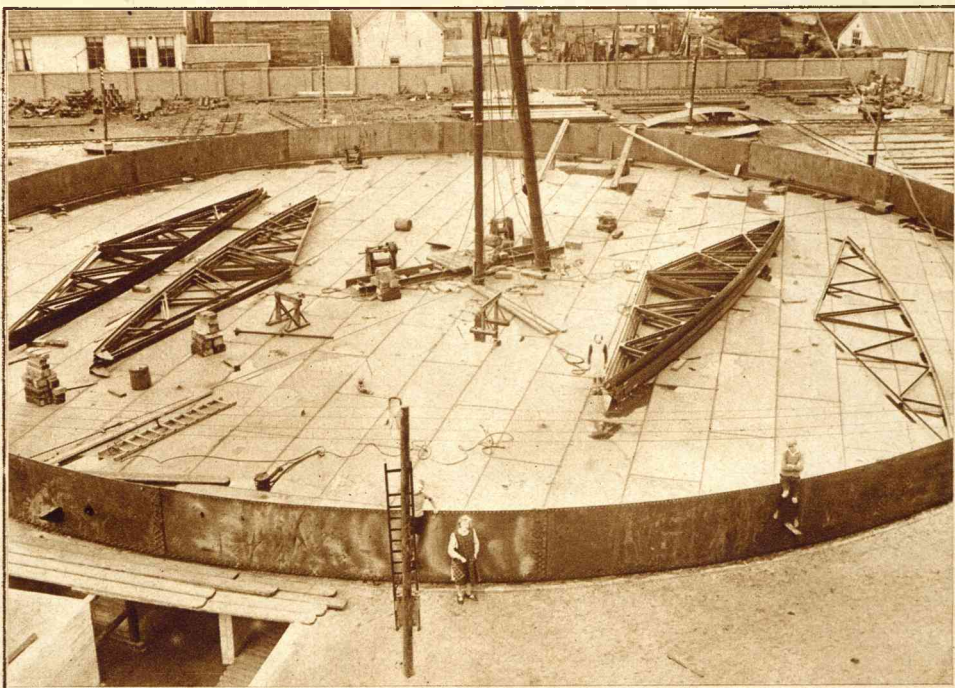
Uit den doelpuntenrijken wedstrijd Watergraafsmeer-Helder (6-2). Moment voor het Amsterdamsche doel.

De honkballers hebben het seizoen geopend. Foto uit den wedstrijd. Ajax-Concordia. De bezoekers aan slag.

Sinds jaren is men bezig het mooie slot Assumburg bij Heemskerk te restaureren. Thans nadert deze her-opbouw zijn voltooiing. Statig weerspiegelen zich brug en hoektoren in de breede fortgracht.

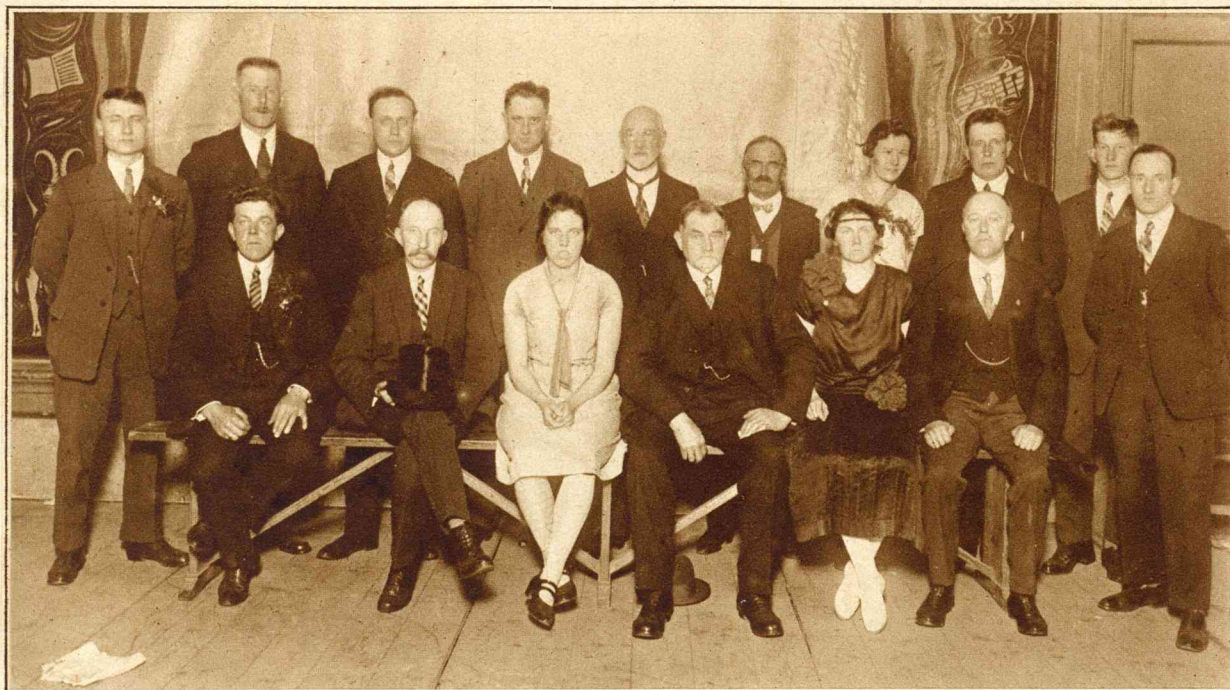
Op het terrein der IJmuiden-sche Gasfabriek is de fa. de Vries Robbé & Co. uit Gorinchem bezig met het monteeren van een nieuwen gashouder. Vanaf een der oude gashouders is het onzen fotograaf gelukt 'n mooie overzichtsfoto te maken van dit groote werk, waarvan de enorme ronde bodem veel gelijkt op de manege van een circus.

*

In cirkel:
Mevrouw de Jong-Meurs te IJmuiden (Oost) was Dinsdag 10 April 25 jaar als verloskundige in deze streek werkzaam. De jubilarisse tusschen de bloemen.

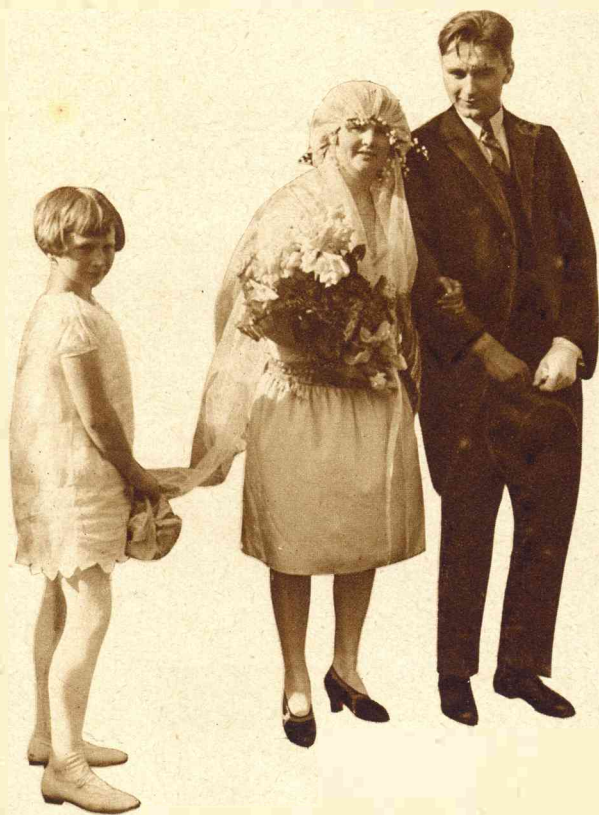
Overzicht van het complex dienstgebouwen van de Zuiderzeewerken nabij Medemblik.

Te Heerhugowaard werd een bazar gehouden ten bate van de Gymnastiekvereniging „Tavenu” en de Zangvereniging „Ons Genoegen”. Wij geven hierboven een groep van het bazarcomité.

De heer T. Nooitgedagt te Medemblik vierde dezer dagen het feit, dat hij 40 jaar bij het O.L. Onderwijs werkzaam was, waarvan bijna 35 jaar te Medemblik.

Het eerste bruidspaar, dat op den bazar in schijn werd getrouwd.

Voor de opening trok men in optocht door het dorp om publiek te trekken. De praalwagen van „Ons Genoegen”.

*

Ook de Oud-Hollandsche sjees reed in den stoet mee.

De dames van de Eerewacht „Tavenu” zetten er de sokken in.

Hierboven: De Groote Sluis met zijn wijd water-perspectief biedt ook een schoonen aanblik. Men lette vooral op de monumentale

ZAANDAM

sluishoofden. Hieronder: Het standbeeld van C'zaar Peter, dat geen vreemdeling, die de Zaanstreek bezoekt, verzuimt te bezichtigen.

